

ข้อคิดเห็นส่วนตัว เรื่อง เรือดำน้ำ

พลเรือเอก ศุภกร บุรณดิลก

ก่อนที่จะรัฐบาลจะประกาศยุบสภาได้ปรากฏข่าวประเด็นร้อน การอนุมัติงบประมาณก้อนใหญ่ในการนี้ งบประมาณของสามเหล่าทัพ ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์กันมาก ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะรัฐบาลเอาใจทหาร แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่มีการวิจารณ์ เป็นประเด็นยึดเยื้อ ทั้งที่งบประมาณไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับโครงการจัดหายุทโธปกรณ์อื่น ๆ เรื่องนี้คือ การเสนอขออนุมัติโครงการจัดหาเรือดำน้ำของกองทัพเรือ ซึ่งมีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับโครงการของกองทัพเรือ ฝ่ายไม่เห็นด้วย แบ่งออกได้ ๒ พวก เหตุผล คือ พวกแรกไม่เห็นด้วยที่กองทัพเรือจะมี

เรือดำน้ำประจำการ เนื่องจากอ่าวไทยน้ำตื้นไม่เหมาะสมที่เรือดำน้ำจะใช้เป็นพื้นที่ปฏิบัติการ และหากมีจะเอาไว้อะไรกับใคร ส่วนอีกพวก แท้จริงแล้วเห็นความจำเป็นของเรือดำน้ำ แต่เห็นว่าโครงการจัดหาเรือดำน้ำ ใช้แล้วของกองทัพเรือน่าจะไม่มีคุณค่าควรพิจารณาจัดหาของใหม่

การวิจารณ์ให้ความเห็นเหล่านี้ แม้ทราบดีว่าส่วนหนึ่งของผู้วิจารณ์ หรือให้ข้อมูลผู้วิจารณ์เป็นทหารเรือ และโลกแห่งการเร่ยนรู้ ปัจจุบันทุกคนสามารถแสวงหาความรู้ เร่ยนทันกันหมด ตลอดจนต้องเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่าง แต่ผู้เขียน

มีความไม่สบายใจในการวิจารณ์ดังกล่าว เนื่องจากไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงและเห็นว่า เรือดำน้ำจัดเป็นกำลังทางยุทธศาสตร์ ที่มีผลกระทบต่อชัยชนะของการปฏิบัติการทางทหารเป็นส่วนรวม ความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ ความเป็นอยู่ของประชาชนในยามสงคราม รวมทั้งทำให้เกิดความยอมรับในขีดความสามารถกองทัพเรือไทยที่ยกระดับเป็นกองทัพเรือที่มีกำลังได้สัดส่วนสมบูรณ์แบบ ซึ่งจะมีผลต่อศักยภาพในการป้องปรามความเชื่อมั่นในการปกป้องรักษาผลประโยชน์ทางทะเล ที่อาจทำให้เกิดความมั่นคง หรือเสริมพลังอำนาจทางเศรษฐกิจของประเทศ และอำนาจการต่อรองของรัฐบาล ในการดำเนินการทางการเมืองระหว่างประเทศ ประกอบกับการจัดหาเรือดำน้ำแท้จริงแล้วซึ่งงบประมาณสูงมาก เป็น ๑๐ เท่าของงบประมาณโครงการกองทัพเรือที่เสนอขอ หากมีจำนวนเท่ากัน ดังนั้น การ “มี” หรือ “ไม่มี” ตลอดจน “มีแต่ช้า” จึงเป็นเรื่องของความเสียงระดับชาติ ที่ประชาชน ควรมีส่วนร่วม ในฐานะที่ผู้เขียนเคยเป็นผู้รับผิดชอบในความพร้อมรบของกำลังทางเรือมาก่อน จึงใคร่ขอเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อให้ทราบโดยทั่วไป

ความเป็นมาของกองทัพเรือไทย กับเรือดำน้ำ

ด้วยแนวความคิดในการใช้กำลังแบบ “สงครามอสมมาตร” (Asymmetric Warfare) ที่ใช้กำลังที่ลงทุนน้อย ต่อสู้เพื่อเอาชนะกำลังที่เหนือกว่า โดยจู่โจมเข้าทำลายกำลังสำคัญฝ่ายตรงข้ามด้วยอาวุธเด็ดขาด ไม่ให้รู้ตัว ประวัติศาสตร์ของยานใต้น้ำที่ใช้ในการรบตามหลักฐานที่ปรากฏ เริ่มตั้งแต่สมัย สงครามต่อสู้อิสรภาพของสหรัฐอเมริกา โดย David Bushnell ได้ประดิษฐ์ยานใต้น้ำ ขับเคลื่อนด้วย กำลังพลเพียงคนเดียว นำไปกับเรือใหญ่ เมื่อถึงจุดปล่อย จะดำได้น้ำ หลบหนีการตรวจจับไปยังใต้ท้องเรือเป้าหมาย ใช้สกรู เจาะรู แล้วเอาระเบิดถ่วงเวลาติดไว้ เพื่อทำลายเรือดังกล่าว ยานใต้น้ำของ Bushnell ได้รับการพัฒนาเรื่อยมา จนกระทั่งเกิดสงครามกลางเมือง

สหรัฐอเมริกา ได้ปรากฏการใช้ยานใต้น้ำในการรบอย่างได้ ผลอีก จากนั้นได้มีการคิดค้น ปรับปรุง จนกระทั่งเป็นเรือดำน้ำขับเคลื่อนตามแบบมาตรฐานเหมือนทุกวันนี้ ในปลายศตวรรษที่ ๑๙ และได้ผลดีมากระหว่างสงครามโลกทั้ง ๒ ครั้ง ในการปิดเส้นทางการค้าขายระหว่างประเทศของฝ่ายตรงข้าม ทำความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างย่อยยับ เป็นผลต่อการสูญเสียศักยภาพในการทำสงครามและสร้างความเดือดร้อนของประชาชนในชาติอย่างแสนสาหัส ประเทศไทยเมื่อเข้าร่วมกับฝ่ายอักษะ ในต้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้รับบทเรียนอันเจ็บปวด เช่นนี้มาแล้ว จากการปฏิบัติของเรือดำน้ำ ในอ่าวไทย ที่เข้ามาวางทุ่นระเบิด และดักโจมตี ไม่ให้เรือสินค้า เรือน้ำมัน เข้าออก เมื่อถึงยุคสงครามเย็น เรือดำน้ำได้เป็นเครื่องมือรบสำคัญในการทำสงครามอสมมาตรของสหภาพโซเวียตรัสเซีย ที่มีกำลังทางเรือในเริ่มต้นน้อยกว่าสหรัฐอเมริกา มาก โดยใช้เรือดำน้ำติดซีปนาวุธข้ามทวีปที่มีอำนาจการทำลายล้างสูง เช่นเดียวกับที่ติดตั้ง ที่ฐานยิงบนบกและในอากาศ ปฏิบัติการในมหาสมุทรต่าง ๆ เป็นผลให้สหรัฐอเมริกา ต้องทุ่มงบประมาณและทรัพยากรต่าง ๆ จำนวนมหาศาลในการสร้างยานปราบเรือดำน้ำแบบต่าง ๆ ทั้งดาวเทียม เรือบรรทุกเครื่องบิน เรือผิวน้ำ อากาศยาน และเรือดำน้ำ เพื่อควบคุมทะเลและติดตามเรือดำน้ำของสหภาพโซเวียต ฯ ปัจจุบันเรือดำน้ำได้เป็นเครื่องมือรบที่มีในประจำการของกองทัพเรือแทบทุกประเทศ ตั้งแต่ประเภทปฏิบัติการชายฝั่งจนถึงระดับโลก

สำหรับประเทศไทย หลังจากได้รับความเจ็บแค้นจากชาติผู้รุกรานที่ใช้กองเรือใหญ่ เข้าคุกคามพระนคร พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้พระบุพการีของกองทัพเรือหลายพระองค์ เสด็จไปทรงศึกษาวิชาการทหารเรือ และการทหารจากต่างประเทศ เมื่อเสด็จกลับมา รับราชการ ทุกพระองค์ได้ทรงเสนอแนวความคิด ทรงดำเนินการในการพัฒนาและปรับปรุงขีดความสามารถในการรบทางเรือของประเทศไทย เพื่อมิให้

■ พิธีรับเรือ ร.ล.สินสมุทร และ ร.ล.วิรุณ
เมื่อ กันยายน พ.ศ.๒๔๘๐ ที่เมืองโกเบ

ประวัติศาสตร์อันเจ็บซ้ำ ซ้ำร่อยอีก ทั้งนี้ แนวความคิดในการใช้เรือดำน้ำของ กองทัพเรือไทย ที่ปรากฏหลักฐานเป็นครั้งแรกนั้น เมื่อ พ.ศ.๒๔๕๓ หรือ ๑๐๑ ปีมาแล้ว โดย เสนาบดีกระทรวงทหารเรือสมัยนั้นคือ จอมพลเรือ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้าบริพัตรสุขุมพันธุ์ กรมพระนครสวรรค์พิณิต ได้ทรงนำเอกสาร “โครงการจัดกำลังทางเรือ” ซึ่งจัดทำโดยคณะกรรมการ ที่มี นายพลเรือตรี พระเจ้าพี่ยาเธอ กรมหมื่นชุมพรเขตอุดมศักดิ์ เป็นประธาน ขึ้นทูลเกล้าถวาย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว สาระสำคัญของเอกสาร คือ “มีความต้องการเรือดำน้ำ ๖ ลำ โดยมีแนวความคิดที่จะใช้ทำลายเรือใหญ่ของข้าศึก โดยวิธีดำได้น้ำ หลบหลีก การตรวจจับ เข้าใช้ตอร์ปิโด” และอีก ๕ ปีต่อมา หรือประมาณ ๙๖ ปีมาแล้ว หลังจากทรงสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายเรือเยอรมัน นายเรือโท สมเด็จพระเจ้าฟ้า กรมขุนสงขลานครินทร์ ได้ทรงจัดทำรายงาน เรื่อง “ความเห็นเกี่ยวกับเรือ ส.” (มาจากคำว่าสับมารีน) ถวายต่อ นายพลเรือโท พระเจ้าน้องยาเธอ กรมหมื่นสิงหวิกรมเกรียงไกร เสนาธิการทหารเรือ เอกสารนี้เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับ โครงการจัดหาเรือดำน้ำ ซึ่งประกอบด้วย คุณลักษณะเฉพาะที่ต้องการของฝ่ายเสนาธิการ แนวความคิดในการใช้ฐานทัพและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ต้องการ การบริหารกำลังพล (อัตรา การเตรียมกำลัง การฝึกหัดศึกษา การปกครอง บังคับบัญชา การสวัสดิการ) วิธีจัดหาและงบประมาณที่ใช้ ทั้งนี้ พระองค์ท่านทรงมีแนวความคิดที่จะใช้เรือดำน้ำ ปฏิบัติการร่วมกับเรือผิวน้ำ ในการป้องกัน

■ ร.ล.สินสมุทร ขณะล่องลำในแม่น้ำเจ้าพระยา

พระนคร และควบคุมทะเลในอ่าวไทย โดยใช้เรือดำน้ำขนาดประมาณ ๒๐๐ ตัน ในเขตชั้นใน ตั้งแต่แนวเกาะจวง - ประจวบคีรีขันธ์ เข้ามา และขนาดประมาณ ๑,๐๐๐ ตัน ชั้นนอกอ่าวไทย ตั้งแต่บริเวณเกาะสมุยจนถึงสิงคโปร์ โดยพระองค์ท่านทรงให้ความเห็นว่า เรือดำน้ำเป็นอาวุธป้องกันปรามที่ดี การส่งกองเรือปืนขนาดใหญ่ เข้ามาคุกคามพระนคร กรณี ร.ศ.๑๑๒ ข้าศึกคงจะไม่กล้ากระทำอีก เพราะเรือใหญ่จะเป็นเป้าหมายดีของเรือดำน้ำ หากข้าศึกคิดจะคุกคาม พระนครอีก จะต้องส่งเรือขนาดเล็กหลายลำมาแทน จะเป็นการยากต่อการส่งกำลังบำรุง และต้องมีการป้องกันอย่างดีตลอดเวลา เพิ่มความตระคร่าแก่กำลังพล อีกทั้งการบีบบังคับให้ข้าศึกใช้เรือขนาดเล็ก จะทำให้ เรือผิวน้ำฝ่ายเราไม่เสียเปรียบในการยุทธ์ และนอกจาก “ความเห็นเกี่ยวกับเรือ ส.” สมเด็จพระราชบิดา ยังได้ทรงร่าง “โครงสร้างกองเรือรบ” (กองเรือรบ ต่อมาได้เป็นกองเรือยุทธการในปัจจุบัน) โดยประกอบกำลังด้วย เรือปืนหุ้มเกราะ เรือลาดตระเวนตอร์ปิโด เรือตอร์ปิโดใหญ่ เรือตอร์ปิโดเล็ก เรือทุ่นระเบิด เรือที่ใช้เป็น เรือธงของผู้บังคับบัญชา และเรือดำน้ำกำลังทางเรือเหล่านี้จะถูกส่งไปประจำสถานีทหารเรือต่างๆ ซึ่งพระองค์ท่านทรงกำหนดให้มี ๔ แห่ง คือ สถานีทหารเรือบริเวณปากน้ำ - กรุงเทพฯ สถานีทหารเรือเกาะสีชัง สถานีทหารเรือสงขลา และ สถานีทหารเรือภูเก็ต โดยสถานีทหารเรือแต่ละแห่ง จะประกอบด้วย ท่าเทียบ/สถานที่จอดเรือ ouchoom โรงงาน สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ระบบการรักษาความปลอดภัย และที่พักอาศัย

เนื่องจากยุคนั้นอยู่ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ ฐานะการเงินการคลังของประเทศไม่ดีนัก โครงการ และแนวความคิดต่าง ๆ ของกองทัพเรือจึงไม่ได้รับการพิจารณาให้ดำเนินการ แต่เรือดำน้ำได้เป็นที่ สนพระราชหฤทัยของประชาชนมาก พระองค์ท่าน ได้ทรงพระราชนิพนธ์บทละคร เรื่อง “เรือดำน้ำ หลวงนนทรี” (รตล.นนทรี) แสดงถึงความกล้าหาญ และความยากลำบากในการปฏิบัติการของกำลังพล เรือดำน้ำ เป็นที่ชื่นชอบของประชาชน ตลอดจนได้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้กระทรวงต่างประเทศ ประสานกับรัฐบาลอังกฤษ ในการส่งนายทหารเรือไป รับการฝึกหัด ศึกษา ณ ประเทศอังกฤษ ซึ่งได้มีการ ดำเนินการเป็นที่เรียบร้อย “กำลังพลเรือดำน้ำ” คนแรก ของกองทัพเรือไทย คือ นายนาวาตรี หลวงหาญ กลางสมุทร

เมื่อ พ.ศ.๒๔๖๒ เสนาธิการทหารเรือ พลเรือเอก พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอาภากรเกียรติวงศ์ กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ได้ทรงแสดงแนว ความคิดในการใช้เรือดำน้ำ โดยปรากฏหลักฐานใน การขอพระราชทาน พระบรมราชานุญาตไปดูงานที่ ยุโรป สรุปได้ว่า “ในการป้องกันอ่าว หรือควบคุม ทะเลนั้น ภัยคุกคามที่ กองเรือใหญ่ กลัวที่สุดคือ เรือดำน้ำ” และในปีนั้นเองพระองค์ท่านยังได้ทรง เสนอแนวความคิด ให้จัดตั้ง “กำลังอากาศนาวิ” อีกด้วย และจากนั้นอีก ๗ ปี หรือ ๘๕ ปีมาแล้ว ได้ปรากฏ หลักฐาน เสนาธิการทหารเรือ นายพลเรือตรี พระยา ราชวังสัน ได้จัดทำโครงสร้างกำลังทางเรือ ถวาย เสนาบดีกระทรวงทหารเรือ จอมพลเรือ สมเด็จเจ้าฟ้า กรมพระนครสวรรค์วรพินิต โดยโครงสร้างนี้แบ่ง กำลังทางเรือเป็น ๒ กองเรือ คือ “กองเรือรักษาฝั่ง” และ “กองเรือรุกปรบ” โดยกองเรือรุกปรบกำหนดให้มี เรือดำน้ำ ขนาด ๓๐๐ - ๔๐๐ ตัน จำนวน ๔ ลำ

ยุคแรกของเรือดำน้ำ ใช้เวลาประมาณ ๒๕ ปี ตั้งแต่เริ่มมีแนวความคิด และเสนอความต้องการ จึงประสบผลสำเร็จ ได้รับอนุมัติให้จัดสร้างเรือดำน้ำ ๔ ลำ จากประเทศญี่ปุ่น เมื่อ พ.ศ.๒๔๗๘

นับตั้งแต่ ๔ กันยายน พ.ศ.๒๔๘๐ ซึ่งเป็นวัน

ทำพิธีรับมอบเรือและขึ้นระวางประจำการ กำลังพล ชุดแรกลงเรือ เรือทั้ง ๔ ลำ ได้ถูกใช้อย่างคุ้มค่า ทั้งในการฝึกและการปฏิบัติการจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีพิพาทกับฝรั่งเศส ได้มีส่วนสำคัญ ทำให้กอง เรือฝรั่งเศสไม่กล้าออกมาปฏิบัติการมากนัก ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง แม้ว่าจะได้รับ นโยบายให้เป็นกลาง เรือดำน้ำทั้ง ๔ ลำ ได้มี บทบาทสำคัญในการร่วมปฏิบัติการกวาดทุ่นระเบิด ในอ่าวไทย ซึ่งฝ่ายสัมพันธมิตรได้ใช้เรือดำน้ำ และ เครื่องบินเข้ามาวางไว้เป็นจำนวนมาก เป็นผลให้เรือ สิ้นค้าและเรือน้ำมันต่าง ๆ ไม่ยอมเข้า - ออกอ่าวไทย ทำให้เกิดความลำบากยากเข็ญแก่ประชาชนอย่าง สาหัส นอกจากนี้ จากการที่โรงไฟฟ้าที่หล่อเลี้ยง กรุงเทพมหานคร เวลานั้น ได้ถูกเครื่องบินทิ้งระเบิด จนใช้การไม่ได้ เรือดำน้ำยังถูกใช้ให้ผลิตไฟฟ้า เพื่อบรรเทาทุกข์แก่พี่น้องประชาชนด้วย และเมื่อ สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นแพ้สงคราม เรือดำน้ำไทยซึ่งผลิตจากญี่ปุ่น อะไหล่ที่ใช้ในการ ซ่อมบำรุง จึงไม่ได้ทำการผลิตเพิ่มเติม เริ่มขาดแคลน จนหาไม่ได้ ในที่สุด เรือดำน้ำทั้ง ๔ ลำ จึงถูกปลด ประจำการไป เมื่อ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๔ รวมเวลาที่กองทัพเรือไทย เคยมีเรือดำน้ำไว้ใน ประจำการ ยุคแรกประมาณ ๑๔ ปี

หลังจากปลดประจำการเรือดำน้ำกองทัพเรือได้ เสนอโครงการจัดหาทดแทน แต่ช่วงระยะเวลา นั้น เป็นภาวะเศรษฐกิจ และการเงินของประเทศ มีข้อจำกัด อย่างมาก เนื่องจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ เพิ่งสิ้นสุด โครงการจัดหา จึงยังไม่ได้รับอนุมัติ ประกอบกับได้ เริ่มเข้าสู่ยุคสงครามเย็น ระหว่างโลกเสรี ซึ่งมี ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำ และฝ่ายนิยมลัทธิ คอมมิวนิสต์ ที่มีประเทศสหภาพโซเวียตรัสเซีย เป็นผู้นำ ประเทศไทยได้เข้าร่วมกับฝ่ายโลกเสรี โดยได้เข้าร่วมในสนธิสัญญาป้องกันร่วมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (South East Asia Trusty Organization / SEATO) ซึ่งในการใช้กำลังร่วมกัน ในการรักษาความมั่นคงในภูมิภาค สหรัฐอเมริกา ได้จัดทำโครงการช่วยเหลือทางทหาร แบบให้เปล่า

ตามแผนโครงสร้างที่กำหนดไว้ ตามหน้าที่ที่กำหนด ซึ่งกองทัพเรือในภูมิภาค หน้าที่ดังกล่าวเน้นหนักในการป้องกันการค้าทางทะเล การสนับสนุนการปฏิบัติการทางบก และการปฏิบัติการปราบเรือดำน้ำ เครื่องมือรบที่ได้รับมอบ และจัดหาเพิ่มเติมของกองทัพเรือในภูมิภาค ยุคนั้น รวมทั้งไทย จึงประกอบด้วย เรือฟริเกตและเรือตรวจการณ์ปราบเรือดำน้ำประเภทต่างๆ ที่ใช้ในการปราบเรือดำน้ำในอ่าวไทย และบริเวณทะเลจีนใต้ เรือยนต์เร็วโจมตีความเร็วสูง ดิดอวูร์ ที่สามารถทำการยิงได้ในระยะไกล และมีอำนาจการทำลายสูง เรือตรวจการณ์ใกล้ฝั่ง และชายฝั่งประเภทต่าง ๆ เรือที่ใช้ในการสนับสนุนการปฏิบัติการสะเทินน้ำสะเทินบก และกำลังอากาศนาวี ที่ใช้ในการปราบเรือดำน้ำ ลาดตระเวน และสนับสนุนการปฏิบัติการทางบกของกำลังนาวิกโยธิน

เมื่อสงครามเย็นสิ้นสุด บทบาทและหน้าที่ของมหาอำนาจได้เปลี่ยนไป สภาวะเผชิญหน้าทางลัทธิอุดมการณ์ และสงครามตัวแทนสิ้นสุด แต่สถานการณ์ความขัดแย้งในการแย่งชิงทรัพยากร โดยเฉพาะในทะเล จนถึงขั้นใช้กำลังในภูมิภาค และทั่วๆ ไปของโลก มีแนวโน้มมากขึ้น และเมื่อหน้าที่หลักในการป้องกันประเทศ และปกป้องผลประโยชน์ของชาติ ได้กลับมาเป็นของตนอย่างสมบูรณ์ โดยไม่มีการช่วยเหลือ กองทัพเรือของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่เป็นรัฐชายฝั่ง ซึ่งหลายประเทศได้ประกาศตัวเป็น “ชาติทะเล” (Maritime Nation) ใช้ประโยชน์จากทะเลในการเป็นเส้นทางการค้าระหว่างประเทศ แหล่งอาหาร แหล่งทรัพยากร ทั้งน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ และอื่นๆ ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยว ทำความเจริญรุ่งเรืองและความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย หรือแม้แต่เวียดนาม ได้เริ่มปรับปรุงและพัฒนาขีดความสามารถของกองทัพเรือตนเรื่อยๆ จนกระทั่งมีโครงสร้างกำลังทางเรือ ที่ได้สัดส่วนสมบูรณ์ใน ๓ มิติ คือ เรือผิวน้ำ เรือดำน้ำ และกำลังอากาศนาวี ทั้งนี้ กำลังอากาศนาวีของ บางประเทศ ให้ กองทัพอากาศเป็น

ผู้ปฏิบัติ แต่กำลังทางอากาศส่วนนี้จะปฏิบัติการภายใต้การควบคุมทางยุทธการของ กองทัพเรือ มีการจัดในลักษณะ “Air Force For The Navy”

สำหรับประเทศไทย แม้ว่าจะไม่ได้รับการสนับสนุนทรัพยากรเท่าที่ควร เมื่อเปรียบเทียบกับกำลังรบอื่นๆ และ กองทัพเรืออื่นๆ ในภูมิภาค ซึ่งคาดว่า เนื่องจากอุปนิสัยประชากร และ คุณลักษณะรัฐบาล เป็นลักษณะ “ชาวกบ” ที่ยังใช้สมุทธานุภาพ ในการเป็นพลังอำนาจของชาติเสริมพลังอำนาจด้านอื่น ๆ ได้ ไม่เต็มที่นัก แต่ในภาพรวมขีดความสามารถกำลังทางเรือ ในมิติ ผิวน้ำ ท้องฟ้า และบนบกบริเวณชายฝั่ง อยู่ในเกณฑ์ทัดเทียม และเป็นที่ยอมรับของ กองทัพเรือในภูมิภาค ยกเว้นได้บ้างที่ไม่มีเรือดำน้ำประจำการมาประมาณ ๖๐ ปี

จากความเป็นมาของเรือดำน้ำกับ กองทัพเรือไทย ที่กล่าวมาแล้ว อาจสรุปเป็นประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อคิดเห็นที่จะเสนอต่อไป คือ ประการแรก กองทัพเรือไทย มีแนวความคิดในการใช้เรือดำน้ำมาประมาณ ๑๐๐ ปีแล้ว แนวความคิดต่าง ๆ และ โครงสร้างที่เสนอ กล่าวโดยสรุป คือ **จะใช้เป็นอาวุธป้องกัน** เพื่อมิให้กองเรือใหญ่ของ ผู้รุกรานเข้ามาคุกคาม ทั้งนี้ หากมีการปฏิบัติการจริง จะใช้ในการหลบหลีก การตรวจจับ ใช้ใช้อาวุธเด็ดขาด ทำร้ายกำลังที่เหนือกว่า โดยไม่ให้อำนาจต่อไป จากแนวความคิด การปฏิบัติการจริงหลังจากที่มีเรือดำน้ำในประจำการ ตลอดจน การปฏิบัติการของเรือดำน้ำ สัมพันธมิตรในอ่าวไทย ระหว่าง สงครามโลกครั้งที่ ๒ การฝึกปราบเรือดำน้ำ โดยใช้เรือดำน้ำจริงเข้ามาปฏิบัติการ เป็นที่แน่นอนว่า ที่กล่าวว่า “อ่าวไทยไม่เหมาะสมที่จะเป็นพื้นที่ปฏิบัติการของเรือดำน้ำที่เหมาะสมได้ เนื่องจากน้ำตื้น” นั้น ไม่เป็นความจริง และที่กล่าวว่า หากเรือดำน้ำปฏิบัติการดำ เครื่องบินที่ลาดตระเวน อาจตรวจพบด้วยตาเปล่า จากการปฏิบัติการในการฝึกจริง คำกล่าวนี้เป็นไปไม่ได้ เพราะไม่เคยมีปรากฏการณ์ดังกล่าว ในการนี้ เฉพาะการลาดตระเวนเพื่อค้นหาเป้าพื้นน้ำที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก เครื่องบินที่ลาดตระเวน

ด้วยความสูงประมาณ ๑,๐๐๐ ฟุต ยังเป็นการยากที่จะตรวจพบด้วยสายตา และสำหรับแนวความคิดของสมเด็จพระราชาธิบดีฯ ตั้งแต่แนวเกาะจวง - ประจวบคีรีขันธ์ เข้ามาด้านในของอ่าวไทย เรือดำน้ำขนาด ๒๐๐ - ๔๐๐ ตัน สามารถปฏิบัติการได้ และตั้งแต่บริเวณเกาะสมุยจนถึงสิงคโปร์ เรือดำน้ำขนาดประมาณ ๑,๐๐๐ ตัน ปฏิบัติการได้ ข้อสรุปในประเด็นที่สาม คือ ประเทศในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ที่ประกาศตัวว่า เป็น “ชาติทะเล” คือ มาเลเซีย และสิงคโปร์ เป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจรวดเร็วมาก ทั้ง ๒ ชาติ มีกำลังทางเรือที่เข้มแข็ง และได้สัดส่วนทั้ง ๓ มิติ คือ เรือผิวน้ำ เรือดำน้ำ และกำลังทางอากาศ เช่นเดียวกับอินโดนีเซีย และเวียดนาม ที่กำลังเสริมสร้างสมุททานุภาพ และนาวิกานุภาพ เศรษฐกิจกำลังรุดหน้า แข่งประเทศไทย ทั้ง ๒ ชาติ มีเรือดำน้ำประจำการแล้ว คาดว่า ฟิลิปปินส์ และเมียนมาร์ น่าจะมีประจำการเร็ว ๆ นี้ ถ้าเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ต่อไป ประเทศในภูมิภาคที่ไม่มีเรือดำน้ำประจำการ หลังจากกัมพูชาที่กำลังสร้างกองทัพเรือ โดยความช่วยเหลือจากหลายประเทศเสร็จสิ้น คงเหลือแต่ประเทศไทย และลาว โดยที่ลาวไม่มี กองทัพเรือ เพราะไม่มีทะเล และข้อสุดท้าย ยุคแรกของเรือดำน้ำไทยใช้เวลา ๒๕ ปี ตั้งแต่เริ่มมีแนวความคิด จนกระทั่งได้รับอนุมัติให้จัดหา ในขณะที่ยุคหลัง กองทัพเรือไทยได้วางเว้นการประจำการมานานประมาณ ๖๐ ปี โดยที่ได้เริ่มมีการเสนอขออนุมัติในการจัดหาเกิน ๓๐ ปี หลังจากสงครามเย็นยุติ และมีแนวโน้มที่จะเกิดปัญหาการแย่งชิงทรัพยากรในทะเลมากขึ้น

กองทัพเรือไทย ควรจะมีเรือดำน้ำหรือไม่

คำถามแรกนี้ มีการถามกันมาก ซึ่งหากมีใครถามผู้เขียนจะตอบว่า “ควร !” กองทัพเรือไทยมีความจำเป็นที่ควรจะต้องมีเรือดำน้ำ และขอเพิ่มเติมด้วยว่า กองทัพเรือทุกประเทศ ที่มีหน้าที่หลักในการป้องกันประเทศและรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล มีความจำเป็นที่ควรจะต้องมีเรือดังกล่าว

ทั้งนี้ เนื่องจาก ความเงียบ ตรวจจับยาก มีอาวุธเด็ดขาด เรือดำน้ำ จึงเป็นเครื่องมือรบหลักของกำลังทางเรือ เช่นเดียวกับ เรือผิวน้ำ และกำลังอากาศยานที่มักถูกใช้ปฏิบัติงาน ณ แหล่งกำเนิดของข้าศึก ดักคอยหรือลอบเข้าโจมตี ทำลายกำลังสำคัญของข้าศึกโดยไม่ให้รู้ตัว ตลอดจนเป็นอาวุธป้องกันปรามที่ดี กำลังทางเรือที่ขาดเรือดำน้ำ จะเป็นกำลังที่ไม่ได้สัดส่วนหรือไม่สมประกอบ เช่นเดียวกับ กำลังทางอากาศที่ขาดอากาศยานความเร็วสูงที่มีขีดความสามารถในการทะลุทะลวง เข้าโจมตี ทำลายเป้าหมายสำคัญของข้าศึก เช่น เครื่องบินขับไล่ โจมตี หรือ การปฏิบัติการทางบก ที่ขาดเครื่องมือรบที่มีอำนาจกำลังขจรเจาะทะลุกำลังต้านทาน เข้าทำลายเป้าหมายสำคัญด้วยอาวุธเด็ดขาด เช่น รถถัง

กองทัพเรือของประเทศใด ๆ ที่มีกำลังทางเรือเฉพาะเรือผิวน้ำ และกำลังอากาศยาน จะเป็กองทัพเรือ ที่ไม่สมประกอบ หรือพิการ ไม่ว่าจะกำลังที่มีอยู่ จะมีขีดความสามารถมากเท่าใด ย่อมจะเสียเปรียบกำลังทางเรือ ที่ได้สัดส่วน เปรียบเสมือน “นักมวยที่หมัดหนักมาก แต่ขาขาด จะไม่สามารถต่อสู้กับนักมวยที่หมัดหนักธรรมดา แต่ขาสมบูรณ์ทั้ง ๒ ข้างได้”

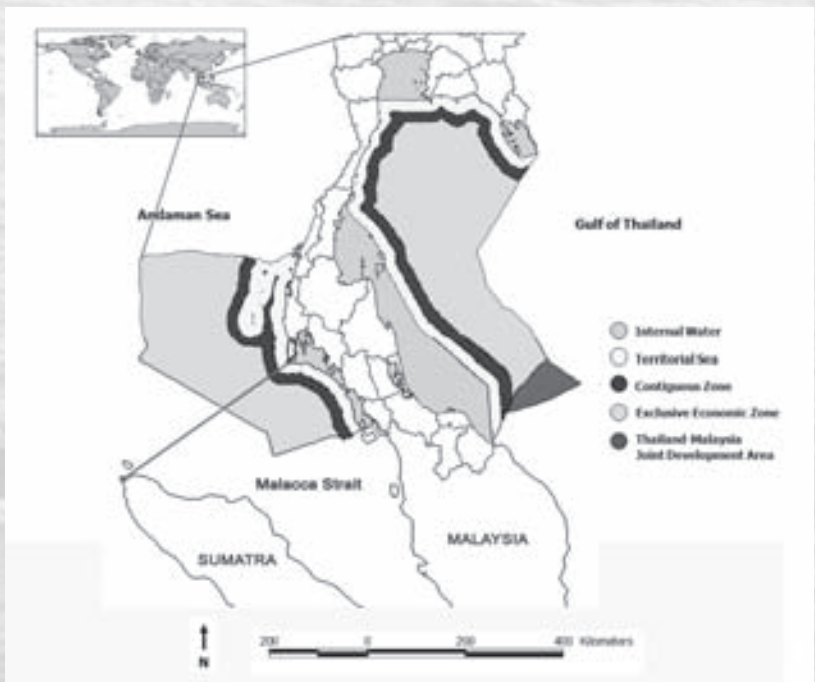
สำหรับคำตอบที่กล่าวมาแล้ว มีเหตุผลสนับสนุนสามารถอธิบาย คือ จากการที่พื้นที่ ๓ ใน ๔ ของโลกนี้ เป็นพื้นที่ที่เป็นทะเล หรือมหาสมุทร ที่ใช้เป็นพื้นที่หรือเส้นทาง ที่เชื่อมทุกจุดบนชายฝั่ง ให้ติดต่อกันได้ ลักษณะเช่นนี้ หากพิจารณาถึงหน้าที่หลักของ กองทัพเรือทุกประเทศ ที่ไม่มีนโยบายรุกรานประเทศอื่น คือ “การป้องกันประเทศ ทะเล ก็คือเส้นทาง หรือพื้นที่ที่ฝ่ายตรงข้าม สามารถใช้ เพื่อเข้ามาทำอันตราย หรือปฏิบัติการใด ๆ ที่อาจเป็นภัยคุกคามต่อประเทศเรา” โดยที่เส้นทางหรือพื้นที่ดังกล่าวอาจเริ่มต้นตั้งแต่ชายฝั่งประเทศนั้น จนถึงน่านน้ำฝ่ายเรา และในขณะเดียวกัน ทะเลก็คือเส้นทางหรือพื้นที่ที่ฝ่ายเราจะใช้ในการหยุดยั้งหรือทำลาย การปฏิบัติหรือสิ่งที่อาจเป็นอันตรายหรือคุกคามต่อฝ่ายเรา

สำหรับประเทศที่มีแผ่นดินติดทะเล ที่เรียกว่า “รัฐชายฝั่ง” หน้าที่หลักของ กองทัพเรืออีกประการ คือ การรักษาผลประโยชน์ทางทะเล “ทะเล” ใน ความหมายนี้ จะเป็นพื้นที่หรือเส้นทางที่ใช้ในการ ขนส่งลำเลียงสินค้า ในการค้าขายระหว่างประเทศ นอกจากนี้ทะเลยังเป็นแหล่งทรัพยากรที่มีมูลค่า มหาศาล ตลอดจนเป็นแหล่งอาหาร และแหล่ง ท่องเที่ยวที่สำคัญ ซึ่งการที่เป็นพื้นที่ผลประโยชน์ที่ สำคัญยิ่งนี้ ประเทศต่าง ๆ จึงมุ่งที่จะครอบครองให้ เป็นกรรมสิทธิ์ของตนให้มากที่สุด ดังนั้น เพื่อเกิด ความเสมอภาค จึงได้เกิดกฎหมายสากล ว่าด้วย ทะเล เพื่อจัดการ กำหนด พื้นที่หรือเขตต่าง ๆ ในทะเล ให้แก่รัฐชายฝั่ง เพื่อใช้อำนาจตามกฎหมาย และ สิทธิในการแสวงหาและใช้ประโยชน์จากทะเล ซึ่ง สรุปได้คือ หากนับตั้งแต่เส้นฐาน ซึ่งเป็นเส้นตรง ที่ลากเชื่อมระหว่างจุดไกลสุด ที่โผล่ขึ้นมา เมื่อ น้ำลดต่ำสุดตามแนวขอบฝั่ง ที่โค้งเว้า หรือเป็นเส้น ต่อเชื่อมระหว่างปากอ่าว ปลายแหลม ปลายเกาะ ที่ไม่หักเหไปจากแนวฝั่งทะเลโดยทั่วไปมากนัก พื้นที่ทะเลที่เกิดขึ้น จากเส้นฐานเข้ามาด้านชายฝั่ง เป็น “น่านน้ำภายใน” รัฐชายฝั่งมีอำนาจตาม กฎหมายเต็มเหมือนแผ่นดินบนบก จากเส้นฐาน ออกมาในทะเลห่างออกมา ๑๒ ไมล์ทะเล หรือตามที่ประกาศ และเป็นที่ยอมรับ พื้นที่ที่เกิดขึ้น คือ “ทะเลอาณาเขต” เป็น พื้นที่ที่อำนาจอธิปไตย ของรัฐ ชายฝั่ง ซึ่งรวมทั้งอากาศเหนือ พื้นที่ และแผ่นดินใต้ทะเล รวมทั้งใต้แผ่นดินนั้น ๆ ใน พื้นที่ด้วย พื้นที่นี้ ประเทศอื่น ๆ มีสิทธิในการผ่านโดยสุจริต ต่อจากทะเลอาณาเขต เป็น “เขตเศรษฐกิจจำเพาะ” ซึ่ง ขอบนอกของพื้นที่ห่างเส้นฐาน ๒๐๐ ไมล์ทะเล หรือบางกรณี ใช้ “เขตไหล่ทวีป” ซึ่งเป็นพื้นที่

ที่เกิดขึ้น โดยใช้แผ่นดินใต้ทะเล ลาดออกจาก ทะเลอาณาเขตออกไปจนถึงขอบนอกสุดของไหล่ทวีป หรือเป็นระยะห่างไม่เกิน ๒๐๐ ไมล์ทะเล เส้นฐาน รัฐชายฝั่ง มีสิทธิอธิปไตย ในการสำรวจ แสวงหา ปกป้อง และจัดการทรัพยากรทั้งหลายที่มีชีวิตและ ไม่มีชีวิตบนพื้นดินท้องทะเล รวมทั้งใต้พื้นนั้น ๆ ในพื้นที่ ในห้วงน้ำ และบนฟ้า เหนือ น้ำ ของพื้นที่นี้ เรือและอากาศยาน ชาตินอื่น มีเสรีภาพในการเดินเรือ บินผ่าน ตลอดจนใช้ประโยชน์จากทะเลอื่น ๆ ได้ แต่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย การจัดการทรัพยากร ของรัฐชายฝั่ง

นอกเขตเศรษฐกิจเฉพาะของรัฐชายฝั่ง ออกไป จนครอบคลุมทั้งพื้นที่ท้องทะเลในโลก โดยไม่ล้ำเขต เศรษฐกิจเฉพาะของประเทศใดจะเป็น “ทะเลหลวง” ที่ทุกชาติเป็นเจ้าของร่วมกันในการใช้เป็นเส้น ทางการค้า และใช้ประโยชน์รูปแบบต่าง ๆ

ที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่า นอกจากทะเลอาณาเขต เขตไหล่ทวีป หรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ที่แต่ละรัฐ ชายฝั่ง มีอำนาจและสิทธิอธิปไตยอย่างเต็มที่แล้ว ทุกประเทศไม่ว่าจะเป็นรัฐชายฝั่งหรือไม่ ยังมีสิทธิใช้ ประโยชน์จากทะเลหลวง ครอบคลุมไปทั่วโลก หรือ ตามที่ต้องการได้ โดยขอบเขตการใช้ประโยชน์นั้น

■ แผนภาพเส้นเขตแดนทางทะเล

ปกติแล้วจะขึ้นกับนโยบายของประเทศ และพลังอำนาจในการใช้ทะเลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์แห่งชาติ หรือที่เรียกว่า “สมุททานุภาพ” ซึ่งจะเป็นปฏิภาคโดยตรงกับพลังอำนาจทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ หากต้องการพลังอำนาจเศรษฐกิจให้สูงขึ้น ปัจจัยหนึ่งที่ต้องกระทำคือ เพิ่มสมรรถภาพการค้ำระหว่างประเทศ โดยการทำให้การส่งออกมากขึ้น แต่การส่งออกมากขึ้น จะต้องเพิ่มการผลิตให้มากขึ้น การจะเพิ่มการผลิตให้มากขึ้น จะต้องมีการนำเข้าวัตถุดิบและน้ำมันมากขึ้น ขณะเดียวกัน ก็ต้องส่งออกให้มากขึ้นและเพิ่มตลาดการค้า โดยที่การนำเข้าและส่งออก จะต้องใช้การลำเลียงขนส่งทางทะเลในส่วนของพาณิชย์นาวี และที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสมุททานุภาพ และการทำให้สามารถลำเลียงขนส่งสินค้าให้ถึงที่หมายได้โดยปลอดภัย จะต้องได้รับความคุ้มครอง ป้องกันตลอดจนอาจต้องมีการประกันภัย ซึ่งการจะให้เชื่อมั่นในความปลอดภัยจากการคุ้มครอง ป้องกัน และทำให้อัตราการประกันภัยไม่สูงนัก จะต้องเพิ่มขีดความสามารถของสมุททานุภาพ ในส่วนนาวิกานุภาพ หรือกำลังทางเรือให้สูงขึ้น ทั้งนี้การใช้นาวิกานุภาพ ในการคุ้มครอง ป้องกัน ผลประโยชน์แห่งชาติ ในทะเลนั้น ภายในอาณาเขตทางทะเล หลายประเทศ จะใช้หน่วยยามฝั่ง (Coast Guard) ที่อาจขึ้นกับกองทัพเรือหรือกระทรวงอื่น ๆ ก็ได้ โดยการบังคับใช้กฎหมายตามอำนาจและสิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง ส่วนการปกป้องผลประโยชน์แห่งชาติ ภายนอก ณ ฝั่งทะเล จากอาณาเขตทางทะเลของรัฐชายฝั่ง โดยทั่วไปจะใช้กำลังทางเรือของกองทัพเรือ โดยวิธีการแสดงกำลัง (Naval Presence) หรือการส่งกำลังเข้าร่วมมือกับนานาชาติในการปฏิบัติการแก้ปัญหาดังกล่าว

เนื่องจากปัจจุบัน เครื่องมือรบที่ใช้ในสงครามทางเรือได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้าไปมาก ลักษณะการยุทธ์ จะเป็นสงครามการเคลื่อนที่ ที่ใช้เวลาปะทะกันอย่างรวดเร็ว และรุนแรง ในระยะที่ห่างไกลกันมาก ฝ่ายที่ค้นหาตรวจจับได้ก่อน สามารถดำรง

■ การลาดตระเวน ป้องกันผลประโยชน์ของชาติทางทะเล

การเป็นฝ่ายริเริ่ม ใช้อาวุธได้ก่อน จะเป็นฝ่ายได้เปรียบ ประกอบกับท้องทะเลนั้นกว้างใหญ่ไพศาล อันตรายหรือภัยคุกคาม ที่จะบังเกิดแก่เรา อาจเป็นไปได้ตลอดพื้นที่หรือเส้นทาง ตั้งแต่ที่ตั้งหรือแหล่งกำเนิดของกำลังที่จะเป็นภัยคุกคามนั้น ดังนั้นการจะหยุดยั้ง ทำลาย หรือการปฏิบัติที่จะเป็นอันตรายหรือภัยคุกคาม จะต้องกระทำโดยเร็วที่สุด และไกลที่สุดในทางลึก ซึ่งตามหลักนิยมแล้ว จะปฏิบัติการตั้งแต่แหล่งกำเนิด ณ ที่ตั้ง หรือแหล่งสำคัญของข้าศึก ระหว่างเส้นทางในทะเลเปิด จุดบังคับในทะเลที่สิ่งนั้นต้องผ่าน หรือป้องกันพื้นที่หรือสิ่งที่ต้องการให้ปลอดภัย นอกจากนี้ยังมีวิธีที่นิยมปฏิบัติกัน คือ การใช้ “การป้องปราม” โดยทำให้ฝ่ายตรงข้ามต้องยกเลิกเจตนาหรือแนวความคิดที่จะกระทำอันตรายหรือเป็นภัยคุกคามต่อฝ่ายเรา โดยกลัวว่า การกระทำต่อฝ่ายเราจะไม่เป็นผลสำเร็จ หรือหากกระทำ จะได้รับการโต้ตอบอย่างสาสม ไม่คุ้มค่าที่จะดำเนินการ ซึ่งวิธีปฏิบัติที่สำคัญ คือให้ฝ่ายตรงข้ามเห็นว่า กำลังฝ่ายเราเหนือกว่า หรืออย่างน้อยต้องมีกำลังรบเปรียบเทียบเท่ากัน

ที่กล่าวมาแล้วในขั้นนี้ จะเห็นว่าในการปฏิบัติหน้าที่หลักของกองทัพเรือทุกประเทศ คือ การป้องกันประเทศ และรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล นั้นมีความจำเป็นที่จะต้องใช้พื้นที่ปฏิบัติการ ให้ไกลสุดหรือมากที่สุด เท่าที่จะกระทำได้ และทุกประเทศไม่ว่าจะมีชายฝั่งทะเลยาวเท่าไรหรือไม่ก็มีก็ตาม มีสิทธิอันชอบธรรมที่จะใช้ทะเลได้ทั้งโลก หากไม่เข้าไปแสวงหาผลประโยชน์ในเขตเศรษฐกิจเฉพาะ หรือ

ผ่านทะเลอาณาเขตของประเทศอื่น โดยไม่สุจริต จะจำกัดก็เฉพาะที่ใดที่หนึ่งไม่ได้ ดังนั้น การที่มีแนวความคิดที่เห็นว่ากองทัพเรือไทย ไม่ควรมีเรือดำน้ำ เพราะอ่าวไทยน้ำตื้นและใส ไม่เหมาะสมที่จะเป็นพื้นที่ปฏิบัติการของเรือดำน้ำนั้น นอกจากจะไม่เป็นความจริงตามการปฏิบัติการจริงที่ผ่านมาทั้งในอดีตและปัจจุบันแล้ว ยังผิดหลักการในการใช้กำลังทางเรืออีกด้วย

เมื่อแสดงให้เห็นแล้วว่าพื้นที่ปฏิบัติการของกำลังทางเรือที่เหมาะสมของ กองทัพเรือทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทย จะจำกัดติกรอบจำกัดเฉพาะพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งไม่ได้ แต่จะเป็นพื้นที่ที่เคลื่อนที่ไปที่ใด ๆ ก็ได้ ตามความเหมาะสมทางยุทธวิธี ในขั้นต่อไปจะเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า ทำไมกำลังทางเรือจึงมีความจำเป็นต้องเป็นกำลังที่ได้สัดส่วน จะขาดประเภทใดประเภทหนึ่งไม่ได้ ซึ่งสามารถกระทำได้คือ หากไปยืน ณ จุดใดจุดหนึ่งในทะเล จะเห็นว่าอันตรายหรือภัยคุกคามที่อาจเข้ามากระทำต่อตัวเราจะมาได้ทั้ง ๓ มิติ บนฟ้า เหนือน้ำ ในปัจจุบันเป็นมิติของอากาศยาน ที่มีความเร็วสูงมาก เกินกว่าความเร็วเสียง สามารถปล่อยอาวุธที่มีความแม่นยำ ด้วยการนำวิถีแบบต่าง ๆ อำนาจการทำลายสูง ตั้งแต่ในระยะไกลมากเป็นร้อย ๆ ไมล์ทะเล ผิวน้ำที่เป็นมิติของเรือรบที่ปัจจุบันมีความคงทนทะเลสูง อยู่ในพื้นที่ใต้น้ำที่ลึก หากมีการส่งกำลังบำรุง เคลื่อนที่ในพื้นที่ปฏิบัติการ แม้จะไม่ได้เปรียบในเรื่องความเร็ว แต่ระบบอาวุธไม่ได้แตกต่างไปกว่าอากาศยานมากนัก และมีปริมาณมากกว่ามาก ทั้ง ๒ มิตินี้ ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายป้องกัน หรือเป็นฝ่ายเข้าหาข้าศึก การตรวจจับ แม้จะยาก แต่ทั้ง ๒ ฝ่าย ไม่ได้เปรียบซึ่งกันและกันจากการใช้สายตา คลื่นอิเล็กทรอนิกส์ และการใช้มาตรการทางสงครามอิเล็กทรอนิกส์ แต่สำหรับมิติใต้น้ำของเรือดำน้ำนั้น ปัจจุบันเรือดำน้ำสามารถปฏิบัติการได้นานได้ยาวนาน โดยมีความคงทนทางทะเลพอสมควร ระบบอาวุธในเรื่องความแม่นยำ อำนาจการทำลาย และระยะยิง เหมือนกับเรือผิวน้ำทุกประการ โดยเฉพาะอาวุธปล่อยนำวิถี แต่การตรวจจับนั้นยากมาก

จุดเด่นของเรือดำน้ำคือ การถูกตรวจจับยาก ทั้งด้วยสายตา และอุปกรณ์ต่าง ๆ จากเรือผิวน้ำ และอากาศยาน กล่าวคือ ในการดำซ่อนพราง ดักคอย การเข้ามาของเป้าหมายในพื้นที่ที่กำหนด เรือผิวน้ำ และอากาศยานไม่มีทางตรวจจับที่ว่า หากน้ำใส อากาศยานที่ลาดตระเวนอาจเห็น เวลากลางวันนั้นไม่เป็นความจริง และไม่มีหลักฐานของปรากฏการณ์นี้มาก่อน ในการนี้พิจารณาได้จาก อากาศยานที่บินสูงประมาณ ๑,๐๐๐ ฟุต ค้นหาเป้าหมายที่มีขนาดเท่ากับเรือดำน้ำขนาดเล็ก ด้วยสายตา โชคการตรวจจับยังมีไม่มากนัก หากเป็นกลางคืนหรือสภาพอากาศไม่ดี ยิ่งหนักเข้าไปอีก แทบเป็นศูนย์ และเรือดำน้ำมักจะปฏิบัติการเวลากลางคืน ส่วนการตรวจจับด้วยอุปกรณ์นั้น จะใช้หลักการของเสียง โดยการส่งคลื่นเสียงออกไป เมื่อคลื่นเสียงดังกล่าวกระทบโลหะจะสะท้อนกลับ ทำให้ทราบทิศทางของโลหะ และระยะทางด้วยการคิดระยะทาง แล้วหารสอง หรือการใช้เครื่องดักจับฟังเสียง จากอีกฝ่ายที่เป็นต้นกำเนิดเสียง เสียงดังกล่าว คือ เสียงใบจักรเรือหรืออื่นๆ การดักจับฟังเสียง จะทราบเฉพาะทิศทางเป้าหมาย แต่ถ้าพนักงานมีประสบการณ์มากพอ จะทราบระยะทางโดยประมาณจากความดังของระดับเสียง ทั้งนี้ เสียงที่เดินทางผ่านน้ำ ที่มีความลึกคนละระดับ จะเกิดการหักเห ผิดเพี้ยน การสะท้อนกลับเนื่องจากอุณหภูมิและความเค็มของน้ำทะเล ตลอดจนในการวิเคราะห์เสียงจากการรับฟัง ยังมีปัญหาการรบกวนจากเสียงอื่น ๆ อีกด้วย

ด้วยจุดเด่นที่มีความสามารถในการซ่อนพราง การได้ข่าวความเคลื่อนไหวของเรือดำน้ำยากมาก ตรงข้ามกับกองเรือใหญ่ ที่ง่ายต่อการถูกตรวจพบจากอากาศยาน ดาวเทียม หรือการหาข่าวแบบพิเศษ ยุทธวิธีของเรือดำน้ำ จะไปดักคอยเป้าหมายในพื้นที่ที่กำหนด ที่ข้าศึกจะต้องผ่าน ซึ่งจะปฏิบัติการร่วมกับอากาศยาน และเรือผิวน้ำ เพื่อปิดข้าศึกให้เข้าพื้นที่ด้วย เมื่ออยู่ในพื้นที่ดักคอย เรือผิวน้ำข้าศึกจะ “เจียบ” และดักฟังเสียงใบจักร เรือผิวน้ำขณะที่เรือผิวน้ำจะ “เจียบ” หยุดเครื่องไม่ได้ จึงต้อง

ใช้วิธีส่งคลื่นเสียงออกไปค้นหาระยะการจับ จะสั้นกว่าเรือดำน้ำ ๑ เท่าตัวเสมอ หากประสิทธิภาพปฏิบัติการเท่ากัน หรือหากจะเจียบเหมือนเรือดำน้ำหรือให้เรือดำน้ำส่งคลื่นเสียงด้วย การป้องกันตัวของเรือผิวน้ำ ในการค้นหาเรือดำน้ำ จะประสบปัญหา ระดับชั้นความลึกของน้ำ ที่อุณหภูมิ และความเค็มแตกต่างกัน ทำให้อุปกรณ์การจับ ผิดเพี้ยนและสำหรับอาวุธปล่อยนำวิถีของเรือดำน้ำ จะยิ่งด้วยท่อคล้ายท่อตอร์ปิโด แต่บรรจุอาวุธปล่อยนำวิถีไว้ภายใน เมื่อยิงออกมาจากใต้เข้าสู่ผิวน้ำ ฝาท่อจะเปิด หลังจากนั้นอาวุธปล่อยนำวิถี จะทำงานเหมือนเมื่อยิงจากเรือผิวน้ำ หรืออากาศยานทุกประการ ทั้งนี้อาวุธปล่อยนำวิถีแบบเดียวกัน เมื่อยิงจากเรือดำน้ำ จะมีระยะยิงไกลกว่าเรือผิวน้ำ เพราะระยะของอาวุธปล่อยนำวิถีเท่ากัน แต่เรือดำน้ำเพิ่มด้วยระยะยิงตอร์ปิโด ดังนั้นในยุคปัจจุบันด้วยจำนวนเท่ากันไม่ว่าจะขนาดแตกต่างกันขนาดใด เก้าใหม่ขนาดไหน เรือผิวน้ำจะสู้เรือดำน้ำไม่ได้ ทั้งนี้ด้วยคุณลักษณะที่ถูกตรวจจับยาก แต่มีระบบอาวุธที่ทัดเทียมกัน เรือดำน้ำจึงเป็นอาวุธในประเภทอสมมาตร (Asymmetric) ที่มักจะใช้เข้าโจมตีกำลังที่เหนือกว่า โดยไม่ให้อัตว์ด้วยการหลบหลีกการตรวจจับเข้าไปใช้อาวุธเด็ดขาด

เครื่องมือรบหลักทั้ง ๓ มิติ ของกำลังรบทางเรือนั้นหากมองเผินๆ จะเห็นว่า เครื่องมือที่ด้อยประสิทธิภาพมากที่สุด คือ เรือผิวน้ำนั่นเอง เพราะปัจจุบันระบบอาวุธเหมือนกันหมด ทั้ง ๓ มิติ อากาศยานได้เปรียบที่ความเร็วมากกว่าเป็นร้อย ๆ เท่า เรือดำน้ำที่ซ่อนพรางตรวจจับยาก แต่แท้จริงเรือผิวน้ำมีจุดเด่นสำคัญที่ไม่ยิ่งหย่อนคือการอยู่ในพื้นที่ปฏิบัติการได้นาน และมีความคงทนทะเลสูง ขณะที่อากาศยาน เข้าตีได้ครั้งเดียว อยู่ในพื้นที่ปฏิบัติการได้จำกัด รวมทั้งยังต้องขึ้นกับสภาพอากาศ ส่วนเรือดำน้ำก็ยังมีข้อจำกัด ที่อยู่ในพื้นที่ปฏิบัติการ และมีความคงทนทะเลน้อยกว่าเรือผิวน้ำ ซึ่งจากเหตุผลต่างๆ ที่กล่าวมาอาจกล่าวได้ว่า กำลังทางเรือทุกประเภท ไม่ว่าเรือผิวน้ำ เรือดำน้ำ และอากาศยานวิ มีความสำคัญสำหรับกองทัพเรือทุก

ประเทศ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน กำลังทางเรือที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันประเทศ และรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล อย่างได้ผลคุ้มค่า นั้นจะต้องเป็นกำลังที่ได้สัดส่วน ครบทั้ง ๓ มิติ ซึ่งแนวความคิดในการใช้กำลังทางเรืออย่างได้สัดส่วนนี้ กองทัพเรือไทยได้มีมาประมาณ ๑๐๐ ปีแล้ว ด้วยพระปรีชาสามารถตามแบบฉบับของนายทหารเรืออาชีพ และพระเนตรอันกว้างไกลของพระบพุกการีกองทัพเรือทุกพระองค์

นอกจากการพิสูจน์เชิงยุทธวิธีให้เห็นว่า ในการปฏิบัติการของ กองทัพเรือ นั้น มีความจำเป็นต้องมีกำลังทางเรือที่ได้สัดส่วน แล้วยังสามารถแสดงเหตุผลในเชิงตัวเลข เพื่อให้เห็นว่า การลงทุนโดยจัดทำกำลังให้ครบทั้ง ๓ มิติ จะปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Cost Effectiveness) คุ่มค่ากว่าการลงทุนกว่าการสร้างกำลัง เพียง ๒ มิติ หรือมิติเดียวได้ตามตัวอย่างต่อไปนี้

สมมุติในการสร้างกำลังทางเรือของกองทัพเรือ ๓ ประเทศ ที่มีแนวโน้มจะใช้กำลังกัน ให้ทั้ง ๓ ประเทศ A B และ C ได้รับงบประมาณเท่า ๆ กัน ๔๐๐ หน่วย สำหรับสัดส่วนมาตรฐาน ราคา (จริง) ในปัจจุบัน เมื่ออยู่ในมาตรฐานเดียวกัน หากกำหนดให้เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเลที่มีขีดความสามารถในการรบผิวน้ำ และปราบเรือดำน้ำ ราคาลำละ ๑๐ หน่วย เครื่องบินขับไล่โจมตี จะราคาประมาณเท่ากัน ขณะที่เรือผิวน้ำ จะมีราคาลำละ ๒๐ หน่วย และเรือดำน้ำ ลำละ ๓๐ หน่วย

ประเทศ A ซื้อเรือผิวน้ำ ๒๐ ลำ ใช้เงินหมด ๔๐๐ หน่วย

ประเทศ B ซื้อเรือผิวน้ำ ๕ ลำ เรือดำน้ำ ๓ ลำ เหลือเงินแก้ปัญหา ๑๐ หน่วย

เปรียบเทียบ A และ B หากทำการรบ เรือดำน้ำ ๓ ลำ หายไปจากท่าเรือ หรือปรากฏพบตามพื้นที่ยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ประมาณ ๒ - ๓ แห่ง เรือผิวน้ำของ A ทั้ง ๒๐ ลำ โดยไม่มีกำลังสนับสนุน น่าจะต้องออกไล่ล่าเรือดำน้ำ ทั้ง ๓ ลำ ทั้งหมด ส่วนประเทศ B ยังมีเรือผิวน้ำ ๕ ลำ ใช้ปฏิบัติการ และ

เงินเหลือ ๑๐ หน่วย สำหรับกรณีเช่นนี้ ที่ผ่านมาจากบทเรียนสงครามต่าง ๆ เรือผิวน้ำ A จะไม่กล้าออกปฏิบัติการด้วย

ในทำนองเดียวกัน ประเทศ C หากซื้อเรือดำน้ำ ๓ ลำ เรือผิวน้ำ ๓ ลำ อากาศยานปราบเรือดำน้ำ และรบผิวน้ำ ๒ เครื่อง อากาศยานโจมตี ๓ เครื่อง ประเทศ C อาจจะต้องหน่วยไล่ล่าเรือดำน้ำของ B ที่มี ๓ ลำ ด้วย อากาศยานปราบเรือดำน้ำ ๒ เครื่อง เรือผิวน้ำ ๑ ลำ และเรือดำน้ำ ๒ ลำ น่าจะเพียงพอ ส่วนกำลังที่เหลือคือ เรือผิวน้ำ ๒ ลำ เรือดำน้ำ ๑ ลำ และอากาศยานโจมตี ๓ เครื่อง น่าจะเอาชนะเรือผิวน้ำ ๕ ลำ ของ B ได้

ข้อยุติของตัวอย่างนี้คือ ด้วยงบประมาณที่เท่ากันชาติที่มีเรือผิวน้ำอย่างเดียวย่อมไม่ชนะเลย ชาติที่มีเรือผิวน้ำและเรือดำน้ำจะแพ้ชาติที่มีกำลังรบ ทั้ง ๓ มิติ เป็นการแสดงให้เห็นว่า กำลังรบทางเรือจะต้องเป็นกำลังที่มีเครื่องมือครบทั้ง ๓ มิติ จึงจะเป็นกำลังที่ได้สัดส่วนสมบูรณ์ กำลังที่ไม่ได้สัดส่วน เป็นกำลังที่พิการ เปรียบเสมือน นักมวยหมัดหนักมาก แต่ขาด ๑ ข้าง จะสู้นักมวยที่มีฝีมือเท่ากัน หมัดหนักพอสมควร แต่ร่างกายครบสมบูรณ์ หมัดไม่ได้ ดังนั้นกองทัพเรือทุกประเทศจึงจำเป็นต้องมีกำลังที่ได้สัดส่วน จะขาดมิติใด เช่น เรือดำน้ำ ไม่ได้

จากการนำเสนอที่ผ่านมา สามารถสรุปเป็นข้อคิดเห็นได้ว่า กองทัพเรือทุกประเทศที่เป็นรัฐชายฝั่ง ซึ่งมีหน้าที่หลักในการป้องกันประเทศ และปกป้องผลประโยชน์ทางทะเลของชาติ มีความจำเป็นต้องมีกำลังที่ได้สัดส่วน คือ เรือผิวน้ำ เรือดำน้ำ และกำลังอากาศยานวี จำนวนสมดุลกับสถานการณ์แวดล้อม จึงจะเป็นกองทัพที่เชื่อมั่นได้ว่า จะสามารถปฏิบัติหน้าที่ให้บรรลุได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Cost Effectiveness) โดยใช้งบประมาณอย่างคุ้มค่า ประเทศไทยซึ่งเป็นรัฐชายฝั่ง และกองทัพเรือมีหน้าที่หลักเช่นเดียวกับที่กล่าวมาแล้ว จึงอาจกล่าวได้ว่า มีความจำเป็นที่กองทัพเรือจะต้องมีกำลังทางเรือที่ได้สัดส่วนทุกมิติ เรือดำน้ำจึงเป็นสิ่งที่ควรมีแต่จำนวน ซึ่งรวมทั้งประเภทและจำนวนของเรือ

ผิวน้ำ และกำลังอากาศยานวีด้วยจะเป็นเท่าไร ขึ้นกับความสมดุล (Balance) ที่ได้จากการเปรียบเทียบกำลังรบสัมพันธ์ และสถานะแวดล้อมในภูมิภาค

หากมีแล้วจะเอาไปรบกับใคร

คำถามดังกล่าวนี้เป็นคำถามที่ทำให้ประเทศใหญ่ ๆ เข้าสงครามโลกครั้งที่ ๒ แทบไม่รู้ตัวมาหลายประเทศ ทั้งที่เมื่อครั้งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ ๑ นักยุทธศาสตร์ระดับโลก ประเมินสถานการณ์ว่า สงครามใหญ่จะไม่เกิดขึ้นอีกอย่างน้อย ๑๐ ปีแน่ แต่หลังจากนั้นไม่กี่ปีหลายประเทศใหญ่ ๆ ก็ต้องถูกบังคับให้เข้าสงครามโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ทำให้เสียหายอย่างย่อยยับเมื่อเริ่มต้นโชคดีที่ประเทศดังกล่าว มีศักยภาพในด้านอุตสาหกรรมสูงมาก ประกอบกับความมีจิตใจเป็นนักรู้ของประชาชน ตลอดจนความไม่เด็ดขาดและวัตถุประสงค์ที่ไม่แน่นอนของอีกฝ่าย ประเทศเหล่านี้จึงเอาตัวรอดมาได้ สำหรับประเทศไทยเดิมอาจหาเหตุผลมาประกอบในการตอบคำถามนี้ยาก แต่สถานการณ์ชายแดนที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้านที่เกิดขึ้นติดต่อดังแต่ต้นปี พ.ศ.๒๕๕๔ คงอธิบายได้ไม่ยาก แต่ผู้เขียนขอเพิ่มเติมว่า หากสถานการณ์ดังกล่าว ยังตกลงกันไม่ได้ อาจจะรุกรามต่อไปยังพื้นที่ผลประโยชน์ในทะเล ที่ไทยและประเทศเพื่อนบ้านดังกล่าว อังลิทธิ เหลื่อมทับกัน ซึ่งพื้นที่นี้มีทรัพยากรที่มีมูลค่ามหาศาล และมีมหาอำนาจ เริ่มเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งในรูปแบบการขอเช่าสัมปทาน และการช่วยเหลือต่าง ๆ แก่ประเทศเพื่อนบ้าน ผู้เขียนสังหรณ์ใจว่า หากเวลานั้น กองทัพเรือไทยมีเรือดำน้ำในประจำการแล้ว เรือดำน้ำดังกล่าวคงได้ใช้ในการทำสงครามอสมมาตร ในการป้องปรามหรือปฏิบัติการจริง เพื่อรักษาผลประโยชน์ สิทธิอันชอบธรรม ตลอดจนเกียรติภูมิและศักดิ์ศรีของประเทศ กับประเทศคู่กรณีเดิม ที่ใช้กำลังทางเรือคุกคามประเทศไทยมา ๒ ครั้งแล้ว และเป็นประเทศที่ทำให้กองทัพเรือไทยมีแนวความคิดที่จะใช้เรือดำน้ำ มาตั้งแต่เริ่มต้นสร้างกองทัพสมัยใหม่เมื่อร้อยกว่าปีมาแล้วด้วย

ที่กล่าวมาแล้ว เป็นการตอบแบบใช้การสังหรณ์ใจ แต่หากตอบแบบใช้หลักการ โดยมีสมมุติฐานว่า ถ้าการรบดังกล่าว หมายถึงสงครามแล้ว การรบในที่นี้ จะเป็นวิธีการสุดท้ายที่จะดำเนินการบีบบังคับคู่กรณี เพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุประสงค์ทางการเมืองที่ต้องการของรัฐบาล หลังจากที่ใช้วิธีการด้วยพลังอำนาจด้านอื่น ๆ แล้วไม่ได้ผล ประกอบกับพันธกิจสำคัญของทหาร คือ การทำให้พร้อมรบ การทำให้ไม่ต้องรบ และต้องชนะหากทำการรบ รวมทั้งอาจนำทรัพยากรที่เตรียมรบมาใช้ในการรักษาผลประโยชน์ของชาติ ช่วยเหลือประชาชน และสนับสนุนนโยบายด้านอื่น ๆ ของรัฐบาลในยามปกติได้ ดังนั้น สำหรับคำถามที่ว่า “หากมีเรือดำน้ำแล้วจะเอาไปรบกับใคร” คำตอบที่ควรเป็น คือ “รบกับใครไม่ทราบขึ้นกับรัฐบาล แต่ด้วยหน้าที่ทหาร จะเตรียมไว้รบกับภัยคุกคามที่อาจเป็นไปได้มีขีดความสามารถสูงสุด ทั้งนี้ในยามปกติ จะใช้เป็นอาวุธสำคัญในการป้องปราม รวมทั้งรักษาผลประโยชน์ของชาติ และช่วยเหลือ สนับสนุนการดำเนินการตามนโยบายด้านอื่น ๆ ของรัฐบาล”

สำหรับคำตอบที่กล่าวมาแล้ว สามารถชี้แจงรายละเอียดเพิ่มเติมในประเด็นต่างๆ ได้ คือ ประเด็นแรก ภัยคุกคามสูงสุดที่อาจเป็นไปได้ หากยึดหลักการที่ว่า การกำหนดว่าอะไรจะเป็นภัยคุกคามแก่ฝ่ายเรา จะต้องพิจารณาที่เจตนา และขีดความสามารถของฝ่ายนั้น ในเรื่องนี้ ข้อแรกที่จะต้องพิจารณาคือ ตำบลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย ซึ่งมีดินแดนทางภาคเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ และตะวันตก อยู่ในแผ่นดิน ตะวันออกเป็นชายฝั่งทะเล และภาคใต้ ลักษณะเป็นคาบสมุทรหรือด้ามขวาน โดยชายฝั่งทะเล ๒ ด้าน อ่าวไทย และฝั่งทะเลอันดามัน ด้านอ่าวไทยบริเวณก้นอ่าวเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางบริหารประเทศ และแหล่งเศรษฐกิจ เมืองท่าที่สำคัญ ปากอ่าว ลักษณะเหมือนปากถุง ออกสู่ทะเลจีนใต้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางเดินเรือสำคัญของโลกทางมหาสมุทรแปซิฟิก ที่ผ่านจีน ญี่ปุ่น ไปยังสหรัฐอเมริกา สายหนึ่ง และผ่านอินโดนีเซีย ไปยังออสเตรเลียอีก

สายหนึ่ง ปากอ่าวไทยทางทิศตะวันออก เป็นที่ตั้งของกัมพูชาและเวียดนาม ปากอ่าวอีกด้านทางใต้ของประเทศเป็นที่ตั้งของมาเลเซีย โดยมีระยะใกล้สุดของปากอ่าวไม่มากนัก ฝั่งปากอ่าวเป็นทะเลจีนใต้ที่เป็นส่วนหนึ่งของมหาสมุทรแปซิฟิก ที่เชื่อมกับมหาสมุทรอินเดีย ด้วยช่องแคบมะละกา ซึ่งเป็นเส้นทางเดินเรือที่สำคัญของโลก อีกเส้นทางจากมหาสมุทรแปซิฟิก ผ่านช่องแคบมะละกา ออกมหาสมุทรอินเดีย ผ่านเอเชียใต้ ไปยังประเทศต่างๆ ด้านแอฟริกา ผ่านทะเลแดงเข้าคลองสุเอซ ไปยังประเทศต่างๆ ในยุโรปได้ สำหรับฝั่งทะเลทางด้านอันดามันนั้น ชายฝั่งทางด้านบน ติดกับประเทศเพื่อนบ้าน ชายฝั่งด้านล่าง ติดกับมาเลเซีย ส่วนเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ด้านบนติดกับเมียนมาร์ และด้านล่างติดกับมาเลเซียและอินโดนีเซีย บริเวณปากทางเข้าช่องแคบมะละกาอีกด้าน ทิศตะวันตก ติดกับน่านน้ำอินเดีย บริเวณหมู่เกาะนิโคบาร์

จากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ข้อพิจารณาต่อไปคือ พื้นที่ผลประโยชน์ของชาติทางทะเล ในการนี้ จะเห็นว่า แม้จะไม่ได้ประกาศตนเป็น “ชาติทะเล” แต่คนไทยได้ใช้ประโยชน์จากทะเลมาช้านาน นอกจากการใช้ยุทธศาสตร์ “From The Eastern Sea” โดยการใช้กำลังทางเรือ จากฐานทัพหลักที่ จันทบุรี ต่อระยะบริเวณ ระยอง สัตหีบ ทัพพะยา (พัทลุง) เป็นกำลังหลักของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ในการทำศึก กู้อิสรภาพของพระองค์ จนประสบความสำเร็จแล้วยังใช้เป็นแหล่งอาหาร และเส้นทางการค้า ทำความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจมาช้านาน ใน พ.ศ.๒๑๕๕ รัชสมัยสมเด็จพระเอกาทศรถ เรือสำเภาไทยได้ไปค้าขายที่เมืองนางซาภิเป็นครั้งแรก และในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช กรุงศรีอยุธยาได้เป็นเมืองศูนย์กลางการค้าขายกับยุโรปและเอเชียเหนือ ปัจจุบันรายได้จากการใช้ประโยชน์จากทะเลของไทยในรูปแบบต่างๆ ประมาณ ๖ ล้านล้านบาท ต่อปี หรือประมาณ ๓ ใน ๔ ของรายได้ทั้งหมดของประเทศ ซึ่งรายได้ดังกล่าวมาจาก การทำการประมงทั้งในประเทศและ

นอกประเทศ การขุดเจาะ และผลิตน้ำมันและก๊าซธรรมชาติในทะเล การใช้เป็นแหล่งท่องเที่ยว และการใช้เป็นเส้นทางการค้า ในการขนส่งลำเลียงสินค้าเข้า - ออก ซึ่งกว่าร้อยละ ๙๕ ของสินค้าทั้งหมดของประเทศ รวมทั้งน้ำมันเชื้อเพลิงใช้เส้นทางทะเล โดยแทบทั้งหมดของสินค้าดังกล่าว ใช้เส้นทางในอ่าวไทย จากนั้นจะแยกออกไปยังตลาดการค้า ทางด้านมหาสมุทรแปซิฟิกจนถึงสหรัฐอเมริกาและผ่านช่องแคบมะละกา ออกมหาสมุทรอินเดีย ไปยังยุโรป เส้นทางเดินเรือในอ่าวไทย จึงเปรียบเสมือนเส้นโลหิต ในการหล่อเลี้ยงวงจรการค้าของประเทศ ในการนำเข้าวัตถุดิบ และน้ำมัน ดำเนินการผลิต และส่งออกสินค้าที่ได้จากการผลิต ทั้งนี้ประเทศไทยจะสามารถดำเนินธุรกิจ และประชาชนมีความเป็นอยู่อย่างปกติได้ ไม่นานนัก หากต้องหยุดการนำเข้าน้ำมันเชื้อเพลิง นอกจากจะใช้เป็นเส้นทางการค้า แล้วอ่าวไทยยังเป็นพื้นที่ที่มีการสำรวจ การขุดเจาะ ตลอดจนผลิตน้ำมันและก๊าซ ประมาณกว่า ๒๐๐ แห่ง รวมทั้งเป็นแหล่งของการทำประมง ตลอดจนเป็นแหล่งท่องเที่ยว อ่าวไทยจึงเป็นพื้นที่ที่มีผลประโยชน์สำคัญยิ่งของประเทศไทย ตามด้วยบริเวณเขตเศรษฐกิจเฉพาะด้านทะเลอันดามัน ช่องแคบมะละกา เส้นทางไปยังประเทศคู่ค้า ทั้งด้านแปซิฟิก และมหาสมุทรอินเดีย อ่าวเอเดน ตลอดจนบริเวณโอมานและใกล้เคียง และฝั่งตะวันตกของออสเตรเลีย จัดเป็นพื้นที่ผลประโยชน์ที่สำคัญของไทย ตามลำดับ ทั้งนี้ที่จัดอ่าวเอเดน บริเวณโอมานและใกล้เคียง เป็นพื้นที่ผลประโยชน์ที่มีความสำคัญนั้น เพราะอ่าวเอเดนเป็นทางออกของทะเลแดง ที่ผ่านคลองสุเอซ ไปยังทะเลเมดิเตอร์เรเนียนของยุโรป ซึ่งเป็นจุดสำคัญ (Choke Point) ของเส้นทางเดินเรือที่สำคัญของโลกเช่นกัน ส่วนโอมานและบริเวณน่านน้ำประเทศใกล้เคียงนั้น มีกองเรือประมงไทยประกอบกิจการมาช้านาน เคยทำรายได้เข้าประเทศนับแสนล้านในอดีต แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์โจรสลัดโซมาเลีย จึงทำให้เหลือประมาณปีละหลายหมื่นล้านบาทในปัจจุบัน ส่วนน่านน้ำที่ผ่านอินโดนีเซีย ปาปัวนิวกินี

จนถึงบริเวณฝั่งตะวันตกของออสเตรเลีย ที่เมืองเพิร์ท เป็นจุดไกลสุดที่กองเรือประมงไทย เคยไปประกอบกิจการมาแล้ว ทำรายได้เข้าประเทศอย่างมหาศาลเช่นกัน

ตามหลักการแล้ว การที่คู่กรณีจะดำเนินการสงครามหรือใช้กำลังทหารขนาดใหญ่เข้าปฏิบัติการต่อกันนั้น จะมีสาเหตุหลักจากการขัดแย้งอย่างรุนแรงเกี่ยวกับการบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของชาติ ตามที่แต่ละประเทศต้องการ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะมาจากประเด็นต่างๆ คือ อำนาจอิทธิพลผลประโยชน์ ที่สำคัญยิ่งของชาติ ศาสนา ลัทธิอุดมการณ์ทางการเมือง ความรู้สึกไม่มั่นคงจากการถูกแทรกแซงในเรื่องความสงบเรียบร้อยในประเทศ หรือการสะสมอาวุธของคู่กรณี โดยปราศจากการทำความเข้าใจ การแสวงหาอำนาจ และการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ประเด็นต่างๆ เหล่านี้ อาจนำไปสู่การตัดสินใจ หากเกิดการขัดแย้งเกิน ๒ ประการขึ้นไป ที่เกี่ยวกับความอยู่รอดของประเทศชาติ และมักจะมีองค์ประกอบต่อไปนี้ร่วมกันเสมอ คือ คู่กรณีต่างทราบดีว่า แต่ละฝ่ายมีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ขัดแย้งกัน และต่างพยายามหาทางบรรลุเป้าหมายของตน ทั้งๆ ที่รู้ว่าการบรรลุเป้าหมายนั้นจะขัดแย้งกับอีกฝ่าย รวมทั้งมีความรู้สึกว่าได้ใช้วิธีการอื่นๆ ในการให้ได้มาซึ่งเป้าหมายไม่ได้ผลหมดแล้ว มั่นใจในขีดความสามารถของตนว่า จะใช้กำลังทหารบีบบังคับได้ ตลอดจนมีสถานการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าอีกฝ่ายมีเจตนาและพร้อมที่จะใช้กำลังทหารอย่างฉับพลัน เพื่อหลีกเลี่ยงความพ่ายแพ้ หากอีกฝ่าย

■ จุด Choke Point อ่าวเอเดน

ดำเนินการอย่างเต็มรูปแบบ และอาจมีความจำเป็นเกี่ยวกับเรื่องของศักดิ์ศรีของประเทศมาเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งจากหลักการนี้ หากพิจารณาถึงที่ตั้งของประเทศ ซึ่งล่อแหลมจาก การถูกทำให้หมดศักยภาพด้าน เศรษฐกิจ และศักยภาพสงครามได้ไม่ยากนัก การที่อ่าวไทย ที่จัดเป็นพื้นที่ผลประโยชน์ที่สำคัญยิ่ง ทั้งในเรื่อง เศรษฐกิจ และการอยู่รอดของประเทศ ที่กล่าวมาแล้ว ยังมีปัญหาการแย่งชิงพื้นที่แสวงหาทรัพยากร ที่สำคัญคือ กรณีการประกาศอ้างสิทธิ์พื้นที่ในทะเล เหลือมทับกับกัมพูชา ซึ่งเป็นพื้นที่คาดว่า มีมูลค่า มหาศาล ถึงขั้นเปลี่ยนฐานะประเทศได้ และพื้นที่นี้ มีมหาอำนาจที่เคยเป็นคู่กรณีในการใช้กำลังทางเรือ ขนาดใหญ่เข้ามาคุกคามไทยถึง ๒ ครั้งแล้ว มีส่วน เกี่ยวข้องในเรื่องผลประโยชน์ โดยให้การสนับสนุน กัมพูชาอย่างเปิดเผย ทั้งนี้ พื้นที่นี้เป็นปัญหาที่มี ผลกระทบจากปัญหาการปักปัน เขตแดนไทย กัมพูชา บเนกและกรณีเขาพระวิหาร ซึ่งไทยและ กัมพูชา มีกรณีพิพาทกันมาช้านานแล้ว ปัญหา ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นปัญหาที่ซับซ้อนใน แทบทุกเรื่อง ทั้งในเรื่องยาเสพติด เชื้อชาติ ศาสนา และ การแทรกแซงจากประเทศหรือองค์กรอื่น ๆ ปัญหาเขตแดนทางบกและทางทะเลกับเมียนมาร์ ปัญหาในเรื่องยาเสพติด ลักลอบเข้าเมือง ตลอดจน ระเบิดพรมแดนในภาคเหนือ รวมถึงสถานการณ์อื่น ๆ ตามเขตแดน ทางบกและอาณาเขตทางทะเลต่าง ๆ ในภาพรวมไม่ค่อยสงบราบรื่นมากนัก จึงเห็นว่า ทุกประเทศในภูมิภาค ที่มีพรมแดนทางบกหรือ อาณาเขตทางทะเล ประกาศทับซ้อนกับประเทศไทยนั้น มีมูลเหตุที่พร้อมจะมีเจตนาเป็นภัยคุกคามได้ ตลอดเวลา หากมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสม โดยเฉพาะในขีดความสามารถของกำลังรบ ซึ่งช่วย การรบสมัยใหม่ที่จะเข้าปะทะกันอย่างรุนแรง แม้ว่า ทุกประเทศประกาศว่าจะเคารพและปฏิบัติตาม กฎหมายระหว่างประเทศอย่างเคร่งครัด แต่ฝ่ายใด สามารถเป็นฝ่ายริเริ่มด้วยสถานการณ์ที่เหมาะสม อาจเจาะ หรือทะลุเข้าใช้กำลังอย่างรุนแรงต่อพื้นที่ สำคัญ ขัปลัและยึดพื้นที่ให้มากที่สุดในเวลาจำกัด

จะเป็นฝ่ายได้เปรียบในการยุทธ์ และการเจรจา ระหว่างประเทศนั้น เครื่องมือรบที่มีขีดความ สามารถในการทะลุทะลวง จู่โจมซ้ำศึกโดยไม่รู้ตัว ด้วยอาวุธรุนแรง หรือใช้ในการเตือนภัยระยะไกลสุด ตั้งแต่แหล่งกำเนิดของซ้ำศึก และการเป็นกองทัพ ที่ทันสมัย สมบูรณ์ กะทัดรัด ได้สัดส่วน จะมีความ สำคัญมากกว่าขีดความสามารถในการทำการรบ อย่างต่อเนื่อง และการรบที่ใช้ปริมาณ โดยกำลังที่ ไม่สมส่วน และประกอบกับโลกปัจจุบันเป็นยุคของ ข้อมูลข่าวสาร งบประมาณในการป้องกันประเทศ และการจัดหาอาวุธสำคัญโดยเฉพาะทางยุทธศาสตร์ เป็นเรื่องที่จะปกปิดได้ยาก ดังนั้นการที่กองทัพไทย โดยเฉพาะกำลังทางเรือ ที่ได้รับการสนับสนุน งบประมาณ ในการพัฒนาขีดความสามารถในการ ป้องกันประเทศ น้อยกว่าหลายประเทศในภูมิภาค รวมทั้งการมีหรือไม่มีอาวุธสำคัญ จึงเป็นข้อมูล ข่าวสารที่ทราบกันในภูมิภาค คาดว่า แม้ว่ากองทัพไทย จะมีการพัฒนาองค์บุคคลและองค์ยุทธวิธีเท่าไร ก็ยังไม่นำมาผลในด้านกำป้องกันปราม รวมทั้งเป็น อำนาจต่อรองที่มีผลในการดำเนินนโยบายด้านอื่น ๆ ของรัฐบาลเท่าที่ควร จะเป็นการยากหากเกิดกรณี ที่ ขัดแย้งกับคู่กรณี และต้องการให้มีการดำเนินการที่ จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ของชาติตามที่ต้องการ แม้ว่ารัฐบาลจะมีพลังอำนาจด้านอื่น ๆ ที่คิดว่าเหนือ กว่าคู่กรณีที่อาจใช้บีบบังคับได้ เพราะคู่กรณีจะต้อง ใช้กำลังทหารเข้าแก้ปัญหาอย่างรวดเร็วกว่าที่ควรจะเป็น เพื่อให้เกิดข้อได้เปรียบในการเจรจา หากถูก บังคับให้หยุดยิง และหากพิจารณาถึงสภาพแวดล้อม ในปัจจุบัน หลายประเทศในภูมิภาค มีเครื่องมือรบที่ มีขีดความสามารถ ตามลักษณะการรบสมัยใหม่ที่ กล่าวมาแล้ว ขณะที่ประเทศไทยไม่มี ทั้งหมดที่ กล่าวมา สรุปได้ว่า แทบทุกประเทศในภูมิภาค มีความพร้อมที่จะเป็น ภัยคุกคามต่อไทยได้ ตลอดเวลา หากเข้าเงื่อนไของค์ประกอบที่กล่าว มาแล้ว ทั้งนี้ หากจะลดภัยคุกคามดังกล่าวให้น้อยลง วิธีเดียวที่ควรดำเนินการ คือ เพิ่มขีดความสามารถ ในการป้องกันปราม

ในเรื่องของการรักษาผลประโยชน์ของชาติ การที่มีกำลังทางเรือที่ได้สัดส่วน สมบูรณ์ นอกจากจะเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการปกป้องรักษาผลประโยชน์ของชาติอย่างเป็นรูปธรรม เช่น การแสดงกำลังทางเรือ เพื่อแสดงสิทธิและขีดความสามารถในการคุ้มครองป้องกันแหล่งผลประโยชน์ และประชาชนชาวไทยที่หากินอย่างสุจริต หรือการร่วมมือกับนานาชาติ ในการรักษาความสงบเรียบร้อยในภูมิภาค ตลอดจนช่วยเหลือภัยพิบัติต่างๆ แล้วยังมีผลในเชิงสนับสนุนนโยบายด้านอื่นๆ ของรัฐบาลด้วย เช่น นอกจากการเป็นเครื่องมือในการเพิ่มน้ำหนักต่อรอง ในการดำเนินการทางการเมืองระหว่างประเทศให้บรรลุผลตามที่ต้องการ ที่กล่าวมาแล้ว ความเชื่อมั่นในขีดความสามารถในการให้ความปลอดภัย ต่อเส้นทางการค้า จากเมืองท่าสำคัญของชาติ ไปยังประเทศคู่ค้า ตั้งแต่ยามปกติต่อเนื่องถึงในยามสงคราม รวมทั้งการเป็นที่ยอมรับในการมีส่วนร่วม ในระดับสากล ในการรักษาความสงบเรียบร้อยทางทะเล จะเป็นผลให้ค่าใช้จ่ายการประกันภัยของการขนส่งทางทะเลน้อยลง เนื่องจากเส้นทางมีความเสี่ยงน้อยลง เมื่อค่าประกันภัยน้อยลง เส้นทางมีความเสี่ยงน้อยลง อาจทำให้สามารถเพิ่มการนำเข้าวัตถุดิบ ตามที่ต้องการเพื่อเพิ่มผลผลิตการส่งออก ทำให้การส่งออกมากขึ้น การขนส่งสินค้าทางทะเลมีมากขึ้น ในการนี้ ในส่วนของพาณิชย์นาวีของไทยอาจเพิ่มจำนวนเรือเพื่อรับ ส่วนแบ่งจากการขนส่งสินค้าทางทะเลให้มากขึ้น และเมื่อมากขึ้น อาจต้องเพิ่มการทำให้เกิดความปลอดภัย จะเป็นวัฏจักรเช่นนี้ ซึ่งเป็นหนทางปฏิบัติข้อหนึ่ง ในการทำให้ประเทศไทยมีความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ และมีพลังสมุททานุภาพ ที่ทัดเทียมกับประเทศชั้นนำในภูมิภาค ทั้งนี้จากการที่เรือดำน้ำเป็นเครื่องมือรบหลักของกำลังทางเรือที่ขาดไม่ได้ และกำลังทางเรือเป็นกำลังที่มีผลตัดสินการแพ้ชนะของสงคราม โดยไม่ว่าจะมีส่วนช่วยหน่วย หลักในการดำเนินกลยุทธ์มากน้อยประการใด แต่ศักยภาพในการทำสงคราม ความสามารถในการต่อเนื่องของการรบของกองทัพเป็นส่วนรวม

รวมทั้งความอยู่รอดของเศรษฐกิจ ประเทศ และความเป็นอยู่ของประชาชน จะขึ้นกับกำลังทางเรือ ดังนั้น คำตอบสำหรับคำถามที่ว่า “หากมีเรือดำน้ำแล้วจะเอาไปรบกับใคร” ที่กล่าวมาแล้ว จึงถูกต้องทุกประการ และในการนี้ มีข้อเพิ่มเติมว่า ยุคนี้เป็นยุคของการแข่งขันทางเศรษฐกิจ หากประเทศไทยมีความต้องการที่จะมีขีดความสามารถด้านนี้สูงเท่าไร เท่ากับโอกาสการเกิดสงครามมีมากขึ้นเท่านั้น

หากจำเป็นต้องมี-การเริ่มต้นด้วยเรือดำน้ำใช้แล้วควรหรือไม่ ?

สำหรับคำถามสุดท้ายของบทความนี้ ผู้เขียนขอตอบแบบฟันธงว่า “ควร” ทั้งนี้มีรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุผลต่าง ๆ ดังนี้

ประการแรก ที่กล่าวมาทั้งหมดจนถึงบทส่งท้ายของบทความนี้ สามารถตั้งสมมุติฐานได้ว่า ทุกท่านเห็นความจำเป็นที่กองทัพเรือไทย ต้องมีเรือดำน้ำประจำการ เพื่อให้กำลังทางเรือเป็นกำลังที่ได้สัดส่วน สมบูรณ์แบบ สามารถใช้ป้องปราม ปกป้องและรักษาผลประโยชน์ ตลอดจนเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การดำเนินนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาล เป็นไปตามความต้องการ โดยเฉพาะในเรื่อง เศรษฐกิจ และการดำเนินการทางการเมืองระหว่างประเทศ ตลอดจนจะเป็นอาวุธหลักสำคัญในยามสงคราม เพื่อป้องกันประเทศ ในการยับยั้งหรือเอาชนะภัยคุกคามที่จะเข้ามา รวมทั้งทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศ และความเป็นอยู่ของประชาชน ซึ่งจะมีผลต่อศักยภาพสงคราม ให้ดำเนินการต่อไปได้ เหมือนอยู่ในเหตุการณ์ปกติ ซึ่งความจำเป็นดังกล่าว จะต้องดำเนินการให้เร็วที่สุดในโอกาสแรก

■ การลาดตระเวน คุ้มครองเรือประมงของไทย

เนื่องจากการปฏิบัติการของเรือดำน้ำนั้น เป็นการปฏิบัติการในมิติที่มีสภาพแวดล้อมปิดกติของบุคคลทั่วไป ในเรื่องความกดดันบรรยากาศเช่นเดียวกับอากาศยานแต่ตรงข้ามกัน โดยอากาศยานจะเป็นขยายจากภายใน สู่อากาศที่มีความกดดันน้อยกว่าภายนอก แต่ของมิติใต้น้ำจะเป็นการที่น้ำที่อยู่รอบๆ ยาน ดันอัดเข้าหาตัวเรือและภายในเรือ ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะมีผลต่อสรีระทางร่างกายในการฝึกเอาตัวรอดจาก การออกมาจากเรือดำน้ำมาก สภาพกดดันที่อยู่ในที่แคบๆ เป็นเวลานาน ในภาวะที่น้ำสะพรั่งกลัว กรณีทำการรบ หรือภาวะที่ทุ้มเท ในการฝึก ตลอดจนการปฏิบัติการทั้งในการนำเรือเดินเรือ หรือยุทธวิธีในการรบ การใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ และระบบอาวุธต่างกับการรบผิวน้ำ หรือ การรบทางอากาศโดยสิ้นเชิง จึงต้องมีการคัดเลือก กำลังพลประเภทใหม่ ให้มีคุณสมบัติของร่างกาย จิตใจ และความรู้ความสามารถ ตามที่กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้โดยทั่วไป จะใช้เวลาประมาณ ๑ ปี ในการดำเนินการ

จากนั้นจะเป็นการให้ความรู้ เปลี่ยนจาก กำลังพล ประเภทรบผิวน้ำ รบทางอากาศ หรืออื่น ๆ ถ้ามี ไปเป็น “กำลังพลเรือดำน้ำ” โดยจะต้องเข้ารับการฝึกหัด ศึกษา ทั้งในเรื่องการเอาตัวรอด เมื่อเกิดอุบัติเหตุ การปฏิบัติการของเรือ ตลอดจนยุทธวิธีเบื้องต้น แล้วอาจติดตามด้วย การฝึก การใช้อุปกรณ์และ เครื่องมือต่าง ๆ เพื่อความคุ้นเคยกับเรือเฉพาะแบบ ซึ่งระยะเวลานี้อาจประมาณ ๑ - ๒ ปี หลังจากนั้น อาจต้องฝึกเพื่อหาความชำนาญ และประสบการณ์ อีกอย่างน้อยประมาณ ๕ ปี จึงน่าจะพร้อมรบได้ ดังนั้น หากเร่งดำเนินการตั้งแต่บัดนี้ พ.ศ.๒๕๕๔ กองทัพเรือไทย จะสามารถพร้อมรบด้วยเรือดำน้ำ ได้ประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒ ซึ่งการจัดหา เรือดำน้ำใน ครั้งแรก เปรียบเสมือนเครื่องช่วยฝึกความพร้อมรบ เรือดำน้ำ ซ้ำออกไปเท่าไร ความพร้อมรบ ก็ซ้ำออกไป เท่านั้น นับว่าเป็นการเพิ่มความเสี่ยงต่อการป้องกัน ประเทศ และการรักษาผลประโยชน์ของชาติ โดยใช้เหตุ และไม่แน่ว่า หากห้วงระยะเวลาไม่เกิน ๑๐ ปี ซึ่ง

เป็นระยะใช้ยุทธศาสตร์ในปัจจุบัน การประเมิน ยุทธศาสตร์ใหม่อาจไม่เหมือนเดิม

ตามที่เคยกล่าวมาแล้วว่า การใช้เรือดำน้ำนั้น เป็นการใช้อาวุธอสมมาตรที่ลงทุนน้อย แต่ใช้ ประโยชน์มากกว่าการใช้กำลังรบมิติอื่นหลายเท่าตัว เมื่อลงทุนเท่ากัน แต่หากกำลังรบมิติอื่นเท่าเดิม การเพิ่มเรือดำน้ำใหม่ ที่ใช้งบประมาณสูงกว่า โครงการที่ กองทัพเรือ เสนอขออนุมัติไปแล้ว ประมาณ ๑๐ เท่า จะเป็นการใช้งบประมาณที่ไม่คุ้มค่า โดยอาจมีขีดความสามารถสูงเกินไปกว่าที่จำเป็น ดังนั้น ระยะ ๘ ปี ที่ใช้เรือดำน้ำใช้แล้วในประจำการด้วย ราคาที่ไม่สูงมากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับอาวุธอื่น ๆ ที่มีใช้อาวุธทางยุทธศาสตร์ นอกจาก จะเป็นระยะเวลาในการสร้างกำลังพลให้เกิดความรู้ ความชำนาญ และประสบการณ์ จนเชื่อมั่นที่จะทำการรบด้วย เครื่องมือรบที่ทันสมัย มีอำนาจรุนแรง และมี ประสิทธิภาพที่ดีกว่า อย่างได้ผลแล้ว ระยะ ๘ ปีนี้ ยังเป็นระยะเวลาที่พอเพียงในการกำหนดโครงสร้าง กำลังทางรบทางเรือใหม่ โดยลดกำลังรบประเภทอื่น ที่อาจใช้ เรือดำน้ำแทนได้ เช่น อากาศยาน เรือผิวน้ำ หรือแม้กระทั่งหน่วยปฏิบัติการพิเศษ หรือดาวเทียม ให้เป็นกำลังที่ได้สัดส่วน กะทัดรัด สมบูรณ์ เหมาะสม ในการที่จะรับภัยคุกคาม และรักษาผลประโยชน์ ของชาติในทศวรรษหน้า

ประการต่อไป เป็นเรื่องพื้นฐานที่มักจะกระทำกัน แม้กระทั่งการใช้รถยนต์ที่คงไม่มีการเอา รถยุโรป ราคาแพงมาก มาเป็นรถฝึกหัดให้เด็กหรือผู้ที่กำลัง ฝึกหัดขับรถ หาความชำนาญ เพื่อไปสอบใบขับขี่ หรือชาติต่าง ๆ ที่มีกำลังได้สัดส่วนในภูมิภาค เช่น กองทัพเรือสิงคโปร์ กองทัพเรือมาเลเซีย และ กองทัพเรือเวียดนาม ได้ใช้แนวทางในข้อที่กล่าวมาแล้ว โดยระยะเวลาที่เริ่มใช้เรือดำน้ำใช้แล้วในครั้งแรก ที่มีเรือดำน้ำประจำการนั้น จะมีเวลาเกิน ๑๐ ปีขึ้นไป ซึ่งมากกว่า กองทัพเรือไทย ที่คาดไว้ และเรือดำน้ำ ใช้แล้วของชาติต่าง ๆ นั้น มีอายุใช้งานมากกว่าเรือ ดำน้ำที่ กองทัพเรือไทย เสนอตามโครงการไว้อีก

เหตุผลต่อไปคือ ยานรบในปัจจุบัน โดยเฉพาะ

อากาศยาน เรือผิวน้ำ และเรือดำน้ำ จะประกอบด้วย ส่วนสำคัญคือ โครงสร้างตัวยาน ระบบขับเคลื่อน ระบบตรวจจับ และระบบอาวุธ รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ และระบบควบคุมต่างๆ ยกเว้นโครงสร้างตัวยานแล้วทุกระบบ สามารถเปลี่ยนใหม่ได้หมด ไม่ว่าจะตัวยานจะมีอายุ ใช้งาน หรือมีจำนวนผู้ใช้งานเท่าไร หากระบบนั้น ตลอดจนอะไหล่ต่างๆ ยังมีในสายการผลิต หรือสะสมไว้ และสำหรับตัวยานสมัยใหม่นั้น บางครั้งยานนั้นๆ อาจใช้งานต่อไปได้ตลอดชีวิต หากผ่านการตรวจสอบ ตามระยะเวลาที่กำหนด ดังนั้น ยานรบสมัยใหม่ ไม่ว่าจะผ่านการใช้งานก็เจ้าของ อายุใช้งานมากเช่นไร หากมีการปรับปรุง หรือเปลี่ยนใหม่ตามแนวทางที่กล่าวมาแล้ว และเป็นไปตามคู่มือ ของบริษัทผู้ผลิตกำหนด ประสิทธิภาพในการใช้งาน จะเป็นไปตามคู่มือดังกล่าว ซึ่งไม่แตกต่างกับคุณลักษณะเดิม ที่ออกจากโรงงานผลิตใหม่ ๆ มากนัก ซึ่งเรือดำน้ำใช้แล้วตามโครงการที่กองทัพเรือเสนอ ก็เป็นไปตามแนวทางดังกล่าว

และในข้อสุดท้าย ถึงแม้จะจัดว่าเป็นเครื่องช่วยฝึกความพร้อมรบของกำลังพลเรือดำน้ำ ก่อนที่จะมีเรือดำน้ำที่มีขีดความสามารถเต็มที่ต้องการใน ๘ ปีข้างหน้า ในกรณีที่ได้รับการอนุมัติโครงการ กองทัพเรือที่เสนอในปีนี้ และคาดว่าเป็นเวลาที่สถานะเศรษฐกิจ และการงบประมาณของประเทศ น่าจะพร้อม ขณะเดียวกัน คงมีการปรับยุทธศาสตร์ทางเรือ หรือโครงสร้างกำลังทางเรือ เพื่อรองรับเรือดำน้ำใหม่แล้ว ในห้วงระยะเวลา ๘ ปี ต่อไปนี้ เรือดำน้ำใช้แล้วขนาดเล็ก มีอาวุธเด็ดขาด โดยมีอำนาจในการทำลายเหมือนกับเรือรบที่มีขนาดใหญ่กว่า

ทุกประการ มีความคงทนทะเลสูง มีรัศมีปฏิบัติการระยะไกล นอกจากจะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกความพร้อมรบของกำลังพลแล้ว ยังสามารถใช้ในการป้องกันและกีดกันอื่นๆ เช่นเดียวกับเรือดำน้ำใหม่ทุกประการ ตลอดจนจะเป็นเครื่องมือรบหลักสำคัญ หากต้องปฏิบัติการจริง โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ต้องใช้อาวุธไทย เป็นพื้นที่ปฏิบัติการในการดักคอยการเข้ามาของข้าศึก

สุดท้ายนี้ ขอสรุปความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนที่แสดงมาทั้งหมดคือ ถึงเวลาแล้วที่ กองทัพเรือไทย จะต้องมีเรือดำน้ำในประจำการ ควรจะต้องมีอย่างเร็วที่สุด เพราะกว่าจะพร้อมรบ ต้องใช้เวลาอีก ๘ ปี หากช้าออกไปเรื่อย ๆ ไม่แน่ว่า หากพัน ๑๐ ปี สถานการณ์แวดล้อมอาจเปลี่ยนจากที่ประเมินไว้ โดยอาจเกิดสงครามใหญ่ในภูมิภาคก็ได้ ทั้งนี้ เรือดำน้ำที่จะมีในครั้งแรก น่าจะมุ่งหวังให้ใช้เป็นเครื่องช่วยฝึกกำลังพล ให้มีความรู้ ความชำนาญ หาประสบการณ์ จนกระทั่งมีความมั่นใจในความพร้อมรบ โดยใช้เวลาประมาณ ๘ ปี หลังจากนั้น เมื่อทุกหน่วยพร้อม จึงจัดหาเรือลำใหม่ คุณลักษณะตามที่ฝ่ายเสนาธิการต้องการ ภายหลังจากการปรับโครงสร้างกำลังทางเรือใหม่ โดยอาจปรับกำลังเรือผิวน้ำและกำลังอากาศยานให้เหมาะสม กระทั่งจัดโดยใช้อำนาจการโจมตีจากเรือดำน้ำแทน จึงจะเป็นการใช้กำลังทางเรืออย่างมีประสิทธิภาพ (Cost Effectiveness) คุ่มค่า ได้สัดส่วน เหมาะสม กระทั่งจัดสามารถเตรียมรับภัยคุกคาม และปกป้องรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเลในทศวรรษหน้าได้

